

Rose

งานชื่อฝัน
ดารจักรไร้สมบูรณ์

殘次品

4

Priest (พีต้า)

เขียน

อินากะ

แปล

INSOO

ปก

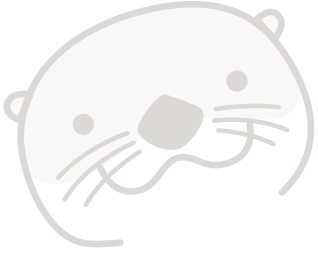

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ดารাজักรที่ 8 ประกาศตัวเป็นอิสระ รัฐบาลใหม่กำลังก่อตั้งขึ้น ในขณะที่หนทางสู่เสถียรภาพและความเจริญรุ่งเรืองในดินแดนที่ไร้สมบูรณียังคงอีกยาวไกล การโจมตีจากศัตรูรอบด้านก็รุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลางไฟสงครามที่กำลังลุกไหม้ ความลับที่ควรจะเป็นความลับชั่ววันจันทร์ถูกเปิดเผยออกมาอย่างไม่คาดฝัน ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเริ่มทยอยไม่สุข ขณะที่ความลับบางอย่างถูกทำลายไปตลอดกาล ผู้ที่เกี่ยวข้องจะไม่มีวันได้รู้ ความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่และการเคี้ยวกรำแห่งโชคชะตากำลังเปิดฉากขึ้น

Rose

ครั้งนี้ ที่วิศวกรมีภารกิจหลักสองอย่าง หนึ่งคือประเมินสภาพแวดล้อมปัจจุบันของดาวเคราะห์สามดวงที่ถูกเจ้าชายกลอเรียระเบิด สองคือซ่อมแซมเส้นทางขนส่งระหว่างดาวที่มีอยู่เดิม รวมทั้งทดสอบปรับปรุงจรวดวาร์ป ขณะเดียวกันในภาวะสงครามแบบนี้ ความปลอดภัยก็ต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง แผนเบื้องต้นของพวกเขาคือจัดวางค่ายและป้อมปราการทางการทหารตามจุดต่างๆ ในดาราจักรที่ 8 ด้วยวิธีนี้ หากเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นที่จุดใดจุดหนึ่งบนเส้นทางอวกาศ หลังจากแจ้งเหตุอย่างรวดเร็วแล้ว ค่ายทหารที่อยู่ใกล้ที่สุดก็จะสามารถวาร์ปไปยังจุดเกิดเหตุได้ทันที จะไม่มีการต้องรอคอยความช่วยเหลือทางไกลที่นานกว่าสิบสี่ชั่วโมงอีกต่อไป ภายใต้สถานการณ์ปัจจุบันที่อาวุธยุทธโธปกรณ์และขนาดกองกำลังมีจำกัด การวางแผนออกแบบจะต้องแม่นยำและรัดกุมที่สุด ด้วยเหตุนี้ผู้บังคับบัญชาการทูเลนจึงต้องเดินทางไปกับคณะด้วยตัวเอง

การปฏิบัติภารกิจในอวกาศต่อเนื่องเป็นเวลานาน ทำให้เจ้าหน้าที่ทุกคนตั้งตารอครีษณะแห่งหน่วยอารักขาไปจนถึงสมาชิกที่วิศวกรต่างตัวขีดตัวขาไปตามๆ กัน

ระหว่างเดินทางกลับ เสียงปรืดแตกของผู้บังคับบัญชาการทูเลนดังผ่านระบบกระจายเสียงของยาน “อาจารย์ลู่ ตอนนี้นะบบบังคับทิศทางยานตอบสนองไม่ดีเลย มันเกิดอะไรขึ้น! เมื่อคืนพวกคุณทำอะไรกับลูกรัก

ของฉัน กล้าแต่ต้องยานที่อยู่ระหว่างเดินทางนั้นหรือ ไม่ได้สนองความอยากจนเป็นบ้าไปแล้วรึไง!”

ลูปีสิงโกล์หัวออกมาจากห้องนอนเล็กบนชั้นสองของยาน ตำหนิพวกนักศึกษาด้วยสีหน้าจริงจัง “ไวต์ ผีมือพวกนายไ่มั้ย! ก่อเรื่องเดือดร้อนอีกแล้ว ยังไม่รีบไปช่วยอีก!”

ไวต์ “...”

ภาคการศึกษาสั้น ๆ ของพวกนักศึกษากุขยเวลาออกไปเพราะลูปีสิงเห็นว่าไอเดียเรื่อง “ยานกลจุเนียร์” นำมาใช้ประโยชน์ได้จริง

คืนก่อนเวรขับยานตกเป็นของลูปีสิง อาจารย์ผู้ใจกล้าและมีความเป็นศิลปินสูงเข้าควบคุมโครงข่ายประสาทด้วยตัวเอง แล้วปล่อยให้พวกนักศึกษารื้อระบบขับเคลื่อนและเมนบอร์ดของยานกลออกมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของอุปกรณ์ต่าง ๆ ระหว่างมนุษย์กับจักรกลขณะที่ยานกำลังขับเคลื่อน ระหว่างนั้นเอง หลินจิงเหิงเกิดมีฐานะบางอย่างต้องจัดการและเชื่อมต่อกับเทอร์มินัลของยาน การเรียนการสอนในสถานที่จริงของอาจารย์ลูจึงหยุดลงกลางคัน อาจารย์ผู้หน้ามีตตามัวเพราะความหลงใหลยกเลิกการเรียนการสอนชั่วคราว ทิ้งยานที่ถูกรื้อชิ้นส่วนไว้ให้พวกนักศึกษาที่ไม่ได้เรื่องได้ราวทั้งสิ้น

หม้อดำที่อาจารย์ก่อไว้ พวกเด็ก ๆ ต้องมาแบกแทน ไก่ชนยื่นมือจากด้านหลังไปปิดปากไวต์ พร้อมกับลือกคอกลากไอ้เนิร์ดสมควรตายที่ไม่มีตานี้ออกไปทันที

ลูปีสิงจัดคอเลื่อให้เรียบร้อย เดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์เล็ก ๆ พักหน้าให้ไฮปที่กำลังดูเหตุการณ์อยู่ “เด็กพวกนี้นับวันยิ่งใจกล้า อีกหน่อยคงคุมไม่อยู่ น่าขายหน้าจริง ๆ”

ไฮป...อดีตผู้หยั่งรู้ของสมาคมนิสโทเปียก็อยู่บนยานลำนี้ด้วย

การที่พวกหลินจิงเหิงสามารถนำสารภูมิตำหนิทานไวรัสสายรุ้งกลายพันธุ์กลับมาได้อย่างปลอดภัย นักล้างสมองคนนี้มีส่วนช่วยอย่างมาก ภายใต้กฎหมายของสมาพันธ์ หากความชอบและความผิดพอ ๆ กัน ก็สามารถเปิดแท้ให้ด้านหนึ่ง¹ แน่หนอนว่าไม่สามารถกักขังเขาได้อีกต่อไป

ตอนนี้โฮบไม่คิดจะกลับเข้าสมาคมดิสโทเปียสร้างภัยพิบัติให้มนุษยโลกอีกต่อไปแล้ว ขณะเดียวกันก็รู้ว่าไม่อาจคาดหวังว่าคนอย่างหลินจิ้งเหิงจะซาบซึ้งบุญคุณ นายพลหลินคนนี้ ภายนอกเหมือนจะละเว้นเขา แต่ไม่แน่ว่าวันใดวันหนึ่งอาจทำให้เขาตายอย่างทารุณ ดังนั้นโฮบจึงเสนอขอประกันตัวผู้ศรัทธาของกลุ่มดิสโทเปียบางคนที่ไม่เคยทำเรื่องชั่วร้ายอะไรออกมา ยอมรับการควบคุมอย่างเข้มงวด ทุกการกระทำของพวกเขา มีกล้องอิเล็กทรอนิกส์จับตาตลอด ยกเว้นตอนเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัว ไม่ออกไปไหนหากไม่มีเรื่องจำเป็น เวลาออกไปข้างนอกจะต้องอาศัยพาหนะขนส่งของที่มีวิศวกร ห้ามแยกตัวออกมาตามลำพังเด็ดขาด และจะต้องนำความรู้ความเชี่ยวชาญของตัวเองมาใช้ในการจัดการด้านเกษตรกรรมเชิงนิเวศ ซึ่งก็คล้ายกับการเข้าค่ายแรงงานนักโทษ

เกษตรกรรมเชิงนิเวศที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของสมาคมดิสโทเปีย มีมาตรฐานในระดับสูงมาก ประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพของผลิตผล มีความโดดเด่น เรื่องแรกที่ดาราจักรที่ 8 ต้องการแก้ไขอย่างเร่งด่วนก็คือ ปัญหาด้านปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต ครั้งนี้โฮบได้นำตัวอย่างพืชผลชุดแรกกลับไปตรวจสอบคุณภาพที่ดาวประกายพริกด้วย

โฮบเพียงแค่อุ้ม ไม่ได้พูดเปิดโปงเขา หยิบขวดแก้วที่บรรจุน้ำสีเขียว ชูออกมา “เหล่าหมักเอง ไม่ได้กรอง หน้าตาดูไม่น่าดื่มเท่าไร แต่รสชาติใช้ได้เลยนะ ลองหน่อยมั๊ย”

ลูปีลิ่งรับมาด้วยความยินดี แผนที่เส้นทางอวกาศแสดงให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ห่างจากฐานของดาวประกายพริกไม่ถึงหนึ่งวัน นับตั้งแต่วกเหี่ยวตาเดียวถูกซ่อมโจมตีก็มีเรื่องมากมายให้เขาต้องวิ่งรอกไม่รู้จบ เขายุ่งกับงานก่อสร้าง ส่วนหลินก็ไม่ว่างใจกองทัพสมพันธมิตรสระ ตารางการเดินทางทำให้ทั้งคู่คลาดกันตลอด มีเวลาอยู่ด้วยกันน้อยมาก ลูปีลิ่งไม่ได้เจอหน้าหลินจิ้งเหิงมานานแล้ว ได้แต่รอคอยจนแทบจะครบวงออกมาเป็นเพลงเวลาน้อยกว่าแต่เหล่าหมักเองที่ดูไม่น่าดื่มเลย ต่อให้โฮบเอาน้ำล้างเท้ามา

¹ หมายถึง เปิดทางรอด เปิดโอกาสให้

ให้เขาลักแก้ว เขาก็ดื่มลงคอได้อย่างชื่นใจ

พอเหล้าเข้าปากก็พบว่ารสชาติพิเศษมากจริง ๆ ไม่เลวเลยทีเดียว
ลูบี่ลิ่งเป็นคนสนุกสนานเฮฮาและเข้ากับคนง่าย แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคย
ประหยัดคำชม “ทำไมรสชาติดีขนาดนี้ ยังมีอีกมั๊ย”

“จุลินทรีย์ต่างกัน ธัญพืชต่างกัน สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป
เล็กน้อยล้วนทำให้เกิดรสชาติที่แตกต่างกัน แต่ละจิบเป็นหนึ่งไม่มีสอง” โสภ
พูดด้วยท่าทางที่แผ่กลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์ “ผมยังมีเหล้าอยู่อีกหน้อย แต่รสชาติ
อาจต่างจากขวดนี้เล็กน้อย ถ้าไม่ถือสา กลับไปผมจะส่งให้คุณสองขวด”

ยามที่โสภเปิดปาก ทูวรรคทุกตอนล้วนวนเวียนอยู่กับเรื่องสาม
ทศนะ² ของเขา เพลอนิดเดียวก็สามารถเปลี่ยนการพูดคุยเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้
กลายเป็นการเผยแพร่งคำสอนได้ นับเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งเช่นกัน

ลูบี่ลิ่งแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในถ้อยคำของเขา
“ไม่เป็นไรครับ ผมเป็นพวกที่โตมากับการกินเจลโภชนาการ ไม่ใช่คนจุกจิก
เรื่องรสชาติ”

โสภพยักหน้า “ถึงแม้เจลโภชนาการกับสารอาหารแบบฉีดจะทำให้
ผู้คนไม่ได้เพลิดเพลินกับอาหารอร่อย แต่ก็ช่วยชีวิตคนได้มากจริง ๆ”

ในความเป็นจริงเจลโภชนาการและสารอาหารแบบฉีดมีประโยชน์ต่อ
ร่างกายมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นอาหารทดแทนในอุดมคติตามที่ต่าง ๆ อย่างเช่น
ในกองทัพซึ่งมีข้อกำหนดสูงด้านสมรรถภาพทางร่างกาย แต่ขณะเดียวกัน
มันก็เปลี่ยนพฤติกรรมการกินตามวิถีธรรมชาติของมนุษย์ไปอย่างมาก และ
ถูกวิจารณ์โดยคนที่รักการกินอาหารอร่อยและพวกนักวิจารณ์เทคโนโลยี
มาตลอด ลูบี่ลิ่งไม่คิดว่าบุคคลระดับ “ผู้หยั่งรู้” ของสมาคมดิสโทเปีย
จะสามารถยอมรับอาหารทดแทนได้ จึงมองเขาด้วยความประหลาดใจ

“คุณเห็นพวกเราเป็นคนบ้าที่คิดแต่จะต่อต้านการพัฒนาสังคมนะ”
โสภหัวเราะ แต่แล้วก็ถอนหายใจ “ที่คุณคิดแบบนี้ก็สมเหตุผล ในองค์กร
มีคนที่เป็นแบบนี้อยู่มากจริง ๆ เพื่อที่จะต่อต้านเทคโนโลยี พวกเขาไม่เคยคิด

²สามทศนะ ได้แก่ ทศนคติต่อโลก ทศนคติต่อชีวิต และทศนคติต่อคุณค่า

ที่จะศึกษาทำความเข้าใจตรรกะเบื้องลึกเบื้องหลัง ไม่ว่าจะเรื่องอะไร ถ้าละทิ้งระบบความคิดพื้นฐาน ก็จะไม่ทันเหตุไปสู่วิถีทางที่ถูกต้องได้ง่าย”

ลูบี่สิ่งไม่รู้ว่าควรแสดงความคิดเห็นแบบไหน... *สมาคมดิสโทเปียเดิม* ก็เป็นลัทธิสุดโต่งหัวรุนแรงอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

“แรกเริ่มเราแค่อยากให้ทุกคนหยุดเพื่อทบทวนตัวเองให้มากขึ้น ไม่ให้ถูกทำลายไปเพราะความโอหังและความวู่วามของตัวเอง” โฮปพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ความเจริญของมนุษยชาติดูแข็งแกร่งเหมือนปราการเหล็กคูเมืองเตี้ย แต่แท้จริงแล้วมันคือเรืออัปปางที่มีรูรั่วอยู่ทั่วทั้งลำ ถ้าคุณไม่ระวังตัวไว้ตลอดเวลา มันก็จะดำดิ่งสู่ความมืดมิดอย่างไม่มียะอะไรมาหยุดยั้ง”

ลูบี่สิ่งพยักหน้าเห็นด้วย “อย่างเช่นตอนนี้”

“อย่างเช่นตอนนี้” โฮปเอ่ย “ยุคแห่งอวกาศอันยิ่งใหญ่ เครื่องขยายสวนอีดีนอันยิ่งใหญ่กลืนกินจิตวิญญาณของผู้คน ยานกลหนักไฮเปอร์สเปซอันยิ่งใหญ่สามารถบรรทุกดาวเคราะห์ทั้งดวงได้ ทุกคนต่างกำลังต่อสู้ ทุกคนต่างกำลังมุ่งไปสู่ความพินาศ คุณมองดูผู้คนที่มีจุดยืนแตกต่างกันเหล่านี้สิ สุดท้ายก็ต้องตกลงมารวมกันเป็นดินทรายในที่สุด นี่ก็คือเหตุผลที่เราต่อต้านอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง ต่อต้านการเข้ามาแทรกแซงในกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ และต่อต้านการพึ่งพาผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมากเกินไป”

ลูบี่สิ่งจิบเหล้าอีกอึก เป็นครั้งแรกที่เขาได้ดื่มเหล้าหมักเองชนิดนี้ นุ่มละมุนเมื่อเข้าปาก แต่เมื่อกลืนลงท้องกลับให้รสสัมผัสที่ดี ความรู้สึกอบอุ่นเป็นชั้นๆ แผ่กระจายออกไป อาฟเตอร์เทสต์ยังไม่ถึงขั้นสมบูรณ์แบบนักออกซมฟาดเล็กน้อย แต่ก็ยังทำให้มันมีความพิเศษ

โฮป “ตอนนั้นปฏิญญาเสรีภาพของสมาพันธ์ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ผ่านมาไม่ถึงสามร้อยปี ยังไม่ทันพินหนึ่งชั่วอายุคนก็ตกต่ำลงมาอยู่ในสภาพแบบตอนนี้แล้ว เป็นเพราะอะไร ไม่ใช่เพราะสวนอีดีนหรือทหรอ ทันทที่สวนอีดีนล่มสลาย ก็มีคนพุ่งเป้ามาที่มันและแพร่กระจายยาเสพติดเข้าแทนที่ ผมได้ยืนยันว่ามันแพร่มาถึงดาราจักรที่ 8 แล้ว ในอนาคตคงยังมีคน

อีกมากมายที่บ้านแตกสาแหรกขาด นี่ไม่ใช่ผลจากการตกผลึกทางภูมิปัญญาของมนุษย์หรือเรา เราได้ยินเสียงระฆังจากนรกแล้ว แต่เราก็กังไม่สำนึกและแก้ไข ยังปล่อยให้ตัวเองถลาลึกลงไปเรื่อยๆ แน่หนอนว่าในองค์กรเรามีคนบ้างคนที่กุมอำนาจ แต่สมำพันธ์ไม่บำาหรือ สวนอีเด็นไม่บำาหรือ คุณจะมีมองว่าเพราะพวกเขามีคนบำาอยู่มากมายที่เสียงดังมีอำนาจ ก็เลยคิดว่าพวกเขาปกติไม่ได้หรือคะ”

“ที่คุณพูดก็มีเหตุผล” ลูบี่ลิ่งพยักหน้าอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ “บางทีคุณอาจจะถูก หรืออาจจะผิด หรือบางทีเมื่อมองไปในอนาคต ในช่วงประวัติศาสตร์ที่พวกเราใช้ชีวิตอยู่นี้ พวกคุณมีสายตากว้างไกลในช่วงเวลาสั้นๆ แต่ในระยะยาวคุณกลับกลายเป็นคนสายตาคับแคบที่ถูกคนรุ่นหลังหัวเราะเยาะ ตลอดลำนำแห่งประวัติศาสตร์ที่ทอดยาวจะมองเห็นทิวทัศน์แตกต่างกันมากมายจากทุกมุม ผมเองก็ไมรู้ว่าจะได้เห็นด้วยกับคุณหรือเปล่า เพราะการที่ผมมีชีวิตอยู่ได้ถึงสองสามร้อยปีก็นับว่าน่าทึ่งมากแล้ว ชีวิตนั้นจนกระทั่งถึงวันตายก็ยังไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ข้อสรุป”

โฮป “ถ่อมตัวเกินไปแล้ว”

“ช่วยไม่ได้” ลูบี่ลิ่งผายมือออก “งานของผมคือการลองผิดลองถูก ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตื่นเต้นกับแนวคิดและไอเดียใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ถ้าคุณปฏิเสธตัวเองขณะที่ยังคลำทางอยู่ เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า มุมมองต่อความ ‘ถูกผิด’ จะยิ่งคร่ำครึ บางทีนี่อาจเป็นนิสัยที่ติดมาจากการทำงานของผม แต่ขณะเดียวกันผมก็ยังคิดว่าศรัทธาเป็นสิ่งที่ดีมาก โดยเฉพาะในยุคนี้ที่วิถีชีวิตของผู้คนเปลี่ยนแปลงไปทุกๆ ห้าถึงสิบปี แต่อายุขัยเฉลี่ยกลับยาวนานถึงสามร้อยปี ศรัทธาสามารถช่วยให้คุณครองสติได้ ไม่ให้คุณต้องสูญเสียความเป็นตัวเองไป”

“อาจารย์ลู่คิดแบบนี้ ทำให้ผมทึ่งมาก”

“แต่ว่านะคุณโฮป” ลูบี่ลิ่งเอ่ยต่อ “สมมติว่าคุณต่อสู้เพื่อจุดยืนมุมมอง หรือแม้แต่ผลประโยชน์ เมื่อเวลาผ่านไปจุดยืนของคุณอาจเปลี่ยนแปลงได้ มุมมองของคุณก็อาจถูกล้มล้าง ผลประโยชน์ก็อาจถูกนำมาซึ่งน้ำหนักและละทิ้งได้ ทั้งหมดนี้อาจจะผิดก็ได้ ในเมื่อผิดแล้วก็สามารถ

แก้ไขและเริ่มต้นใหม่ได้ โดยไม่ทำให้บาดเจ็บถึงเลือดเนื้อหรือกระดูก แต่ศรัทธานั้นต่างกัน ผมคิดว่าศรัทธาควรคงความศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้ของแฉะกับเรื่องราวโลกมากเกินไป ไม่ควรเข้าไปพัวพันกับความขัดแย้งทางโลก เพราะหากศรัทธาไม่สามารถคงความถูกต้องอย่างแท้จริงเสมอไป มันก็จะเผชิญกับความล้มสลายอย่างสิ้นเชิง แต่อารยธรรมของมนุษยชาติพัฒนาอย่างเป็นพลวัต เต็มไปด้วยความพลิกผันไม่แน่นอน ไม่มีอะไรถูกต้องไปตลอด หากวันหนึ่งคุณพบว่าตัวเองเดินทางผิด คุณจะทำยังไง คุณจะหัวใจแตกสลายหรือจะเป็นเหมือนคนที่หมกมุ่นมัวเมาพวกนั้น ทำร้ายคนอื่น ทำร้ายตัวเอง ลุ่มหลงมกมายจนถอนตัวไม่ขึ้น?”

โฮปเงียบไปนาน พักหน้าช้าๆ “ที่คุณพูดก็มีเหตุผล...แต่ว่าอาจารย์ลูมีคำกล่าวหนึ่ง ผมไม่รู้ว่าคุณเคยได้ยินหรือเปล่า ที่ว่าต้นกำเนิดของมนุษยชาติมาจากศรัทธา”

ลูปี๋ลิ่งตอบ “และมนุษยชาติก็พังพินาศเพราะศรัทธาเช่นกัน”

สองคนนี่ต่างก็เป็นผู้เผยแพร่คำสอนที่อัปาก็มีแต่เหตุผลวิบัติ พอเจอคนเห็นต่างก็เตรียมจะล้างสมองอีกฝ่าย มาอยู่ด้วยกันเพื่อจะชะล้างกันและกัน เหมือนแรกคุณสองตัวเอาตัวมาถูกัน แต่แล้วก็พบว่าไม่มีใครล้างตัวใครได้ สุดท้ายเลยได้แต่ยิ้มให้กัน ทั้งยังเกิดความรู้สึกชื่นชมซึ่งกันและกันเล็กน้อยเมื่อพบคู่ประมือที่สูสีกัน

ในเวลาสั้นเสียงไวต์ดังขึ้นอย่างลึกลับในระบอบกระจายเสียงของยาน “อาจารย์ลู เจอปัญหาค่อนข้างซับซ้อน คุณช่วยเข้ามาดูหน่อยได้มั๊ยครับ”

ลูปี๋ลิ่งวางแก้วลง ทำเสียงเตาะปากแล้วเอ่ยกับโฮปว่า “เพื่อความปลอดภัยในการเดินทาง ผมต้องไปเก็บกวาดปัญหาให้เด็กเหลือขอพวกนี้ก่อน”

โฮปพักหน้า แต่แล้วอยู่ๆก็ถามขึ้นมา “อาจารย์ลู คุณมีศรัทธามั๊ย”

ลูปี๋ลิ่งชะงัก ขณะกำลังคิดจะตอบว่าเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ซอมมองปัญหาจากหลายแง่มุม แต่ยังไม่ทันได้พูดก็นึกถึงชายที่เปิดฝาครอบเคบินพยาบาลแล้วจับมือเขาในวันนั้น

ผ่านมาหลายวันแล้ว ภาพนั้นยังคงปรากฏขึ้นซ้ำๆในความฝัน ยาก

จะลึ้มเลื่อน

ไม่ได้การ เขาคิด ใจรุ่มร้อนอยากรีบกลับเหมือนติดจรวด
ลูบี่ลึงอึกอึกเล็กน้อย จากนั้นก็โพล่งออกไปอย่างใจลอย “มีลี”

พวกเขามาถึงชั้นบรรยากาศของดาวประกายพริกทองหน้าค่า เพิ่งจะเคลื่อน
เข้าใกล้ก็ได้รับสัญญาณเตรียมลำเลียงยานจากสถานีรับส่ง อีกสามชั่วโมง
กองยานกลขนาดใหญ่จะออกเดินทางจากเส้นทางที่สั้นนอกเมืองอื่นเพื่อ
ขอให้นักบินที่ขึ้นลงอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเปิดระบบนำทางอัตโนมัติ และ
ระมัดระวังหลบหลีกซึ่งกันและกัน

“ไอโห” เนื่องจากยังไม่หายโมโห ทูเลนจึงเหลือบมองลูบี่ลึงแวบหนึ่ง
อย่างสมน้ำหน้า “เคลียร์เส้นทางล่วงหน้าสามชั่วโมง อะไรกันเนี่ย เอ๊กกรีก
ขนาดนี้ หรือว่าท่านนายพลจะเดินทางด้วยตัวเอง ดูท่าใครบางคนคงไม่มี
โชคชะแล้ว”

ลูบี่ลึงมารื้อยานคนอื่น อย่างน้อยๆ ก็ละเมิดกฎจรรยาบรรณระหว่างดาวเป็น
ลึบกว่าข้อ เขาจึงเถียงไม่ออก ได้แต่ลูบจมูกอย่างเก้อเขิน

“พวกเรามันจนนี่นะ” ทูเลนว่าพลางส่ายหน้า “วันๆ หัวหน้าครอบครัว
เลยต้องออกล่าสัตว์หาเลี้ยงชีวิต แม้แต่วันลาไปแต่งงานก็ยังไม่มี...เอ๋ จริงลี
อาจารย์ลูบี่ ฉันอยากสัมภาษณ์คุณมานานแล้ว นอนกับหลินจิ้งเหิงแล้วรู้สึก
ยังไปบ้าง”

ระหว่างลงจอด ยานถูกกระแสน้ำอากาศแปรปรวนกระแทก ลูบี่ลึงแทบ
ล้าล้าน้ำลาย

ทูเลนหัวเราะลั่น แล้วถือโอกาสตบไหล่เขา “ไม่ค่อยเท่าไรหรือนะ
ไม่ค่อยเท่าไรก็เป็นเรื่องปกติ ฉันก็ว่าอยู่ว่าทำไมคุณไม่ค้างห้องเขาเลย
จะบอกให้ณะ พวกบุปผาบนยอดเขาสูงที่สุดดิสวอยงามนะ รสชาติมัน
ไม่ค่อยเท่าไรหรอก ถ้าไม่ใช่ชั้นไม่ออกก็อยู่ไม่อึด ถูกคนปรนนิบัติจน
เคยตัว เลยไม่รู้จักสนใจความรู้สึกคนอื่น ใครเป็นฝ่ายเศร้าก็รู้อยู่แก่ใจ
อะนะ...แล้วพออะไรๆ กันเสร็จแล้ว ตอนที่เขาลูกออกไปสูบบุหรี่ ก็ไม่รู้
จะห่มผ้าให้คุณยังงี้ไหม้ย”

ลูปีลิ่งไม่อยากคุยเรื่องลามกกลับไปนอนกับยายนักเลงคนนี่ ดั่งนั้นจึงเพียงแค่อุ้มเงียบๆ ในใจคิดว่า ครึ่งก่อนคุณเป็นคนบอกผมเองว่าผู้ชายชั้นๆ นะดี ยานเริ่มผ่านชั้นเมฆ ทูเลนควยโอกาสที่เสียงดังรบกวน ตะโกนถามว่า “ฉันมียาปลุกเซ็กซ์ คุณอยากลองดูมั๊ย”

ลูปีลิ่งปิดหูตัวเอง แกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน ตั้งใจว่ากลับไปแล้วจะทำหนังสือร้องเรียนเธอ

ภายในสถานีจอดยานยุ่งวุ่นวายมาก จะว่าไปก็แปลก ไม่รู้ทำไมคนที่ขายชิปชีวภาพในกองกำลังอิสระถึงได้หมกมุ่นกับดาราจักรที่ 8 นักพยายามจะแทรกซึมเข้ามาตลอด ทำตัวเหมือนแมลงวันที่ตอมไม่เลิก พอถูกตีก็หนีหายไปหมด แต่ผ่านไปอีกสักพักก็กลับมาใหม่ ครั้งนี้หน่วยสอดแนมติดตามเบาะแสจนพบศูนย์บัญชาการและสถานีจ่ายเสบียงและอาวุธของพวกเขาในดาราจักรที่ 8 เหมาะกับการเข้าปล้นชิงมาก ดั่งนั้นหลินจิ้งเหิงจึงเจาะจงส่งยานขนส่งลับกว่าลำติดตามไปด้วย ยานขนส่งไม่มีความคล่องตัวแบบยานกล ดั่งนั้นจึงต้องเคลื่อนเข้าสู่รางโคจรล่วงหน้า

ปกติเวลานี้หลินจิ้งเหิงจะประจำการอยู่ที่ศูนย์บัญชาการของสถานีจอดยาน ลูปีลิ่งแอบปลีกตัวออกจากทีมวิศวกรเงียบๆ ตรงดิ่งไปที่ศูนย์บัญชาการ หวังจะได้เจอหน้าหลินจิ้งเหิงสักครั้งก่อนที่เขาจะออกเดินทาง คิดไม่ถึงว่าจะเห็นเหยี่ยวตาเดียวหน้าเหี้ยม ปากคาบงูหรี เดินไปมาอยู่หน้าประตูศูนย์บัญชาการแต่ไกล ทำทางเหมือนรอปราบปรามสื่อลามกอนาจาร

ลูปีลิ่งปวดจี๊ดที่ฟันกรามขึ้นมาทันที เขาอาศัยอุปกรณ์ขนาดใหญ่ในสถานีพรางตัวเอง คิดจะหลบเลี่ยงอ้อมผ่านเหยี่ยวตาเดียวไป ด้านหลังเขามียานกลเล็กจอดอยู่ หลังของลูปีลิ่งชนถูกประตูยานโดยไม่ได้ตั้งใจ ประตูเลื่อนออกทันที ลูปีลิ่งไม่ทันตั้งตัว เซไปเล็กน้อย ยังไม่ทันยืนได้มั่นคง ก็มีมือยื่นออกมาจากประตูห้องโดยสาร มือข้างหนึ่งปิดปากเขาไว้ อีกข้างดึงตัวเขาเข้าไป

ลูปีลิ่ง “...”

โครงข่ายประสาทสีเขียวแผ่คลุมลงมา ประตู่ห้องโดยสารถูกสลักจาก
ด้านในทันที แสงไฟภายในยานหรือล่องตามเจตนาของนักบิน ลูปี๋ลิ่งตกใจ
ที่เห็นหลินจิ่งเหิงซึ่งควรจะอยู่ที่ศูนย์บัญชาการอยู่ใกล้เขาแค่เอื้อม ในดวงตา
สะท้อนแสงเรือง ๆ ของโครงข่ายประสาท นี่มันฉากรักสุดคลาสสิกในหนัง
ชุด ๆ

อัตราการเต้นของหัวใจลูปี๋ลิ่งพุ่งสูงถึง 180 หูสองข้างแทบจะพ่นควัน
ออกมา

หลินจิ่งเหิงเลื่อนฝ่ามือออกจากปากเขา จากนั้นก็ทำหน้าหัว ถามว่า
“ทำไมคุณถึงมีพ่อนำราคาญขนาดนี้ วัลยทองนี่น่าจะอยู่อีกนานหลายร้อยปี”

ลูปี๋ลิ่งได้โอกาสแหงใจเขา “ไม่งั้นคุณก็ซ่อนผมไว้ในยานแล้วแอบ
พาตัวออกไปด้วยเลยสิ”

หลินจิ่งเหิงเลิกคิ้วด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ท่าทางเหมือนกำลังใคร่ครวญ
ความเป็นไปได้ของเรื่องนี้อย่างจริงจัง “ได้อยู่ นะ ยานกลลำนี่ถูกมอบหมาย
ให้กองย่อยสาม พอลออกจากชั้นบรรยากาศแล้ว คุณก็รายงานข้อผิดพลาด
แล้วมาที่เฮฟวิตรีเลย ผมจะให้จ้านหลูหุบปาก”

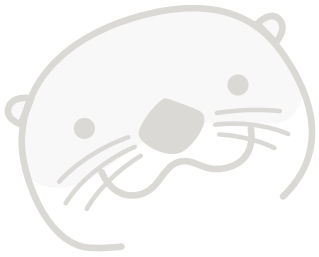
ลูปี๋ลิ่งกลัวว่าเขาจะถือเรื่องล้อเล่นเป็นจริงจัง รีบร้องห้าม “อย่า ๆ ๆ
ผู้นำเอ็ดเวิร์ดได้คั้งแน่”

หลินจิ่งเหิงมองเขาเงิบ ๆ คุรุหนึ่ง ดวงตาวาววับที่เดิมเหมือนสิงโต
วนเวียนอยู่รอบเนื้อสด เวลานั้นกลับค่อย ๆ ฉายรอยยิ้มที่ไม่อาจปกปิดที่
มุมหางตาเย็นชาของเขา

ลูปี๋ลิ่งเพิ่งรู้ว่าถูกนายพลหลินผู้จริงจังแหงเล่น จึงยื่นมือผลัก
หลินจิ่งเหิงออก แล้วกดเขาไว้กับประตู่ยาน “ได้เลย ท่านนายพล ปากคุณ
ก็พูดทำนองทำนองนี้ แต่ในใจคุณมีแต่เรื่องแบบนั้น...เมื่อก่อนทำไมผมถึงดูไม่ออก
เลยนะว่าคุณเป็นคนแบบนี้”

หลินจิ่งเหิงเตรียมตัวออกเดินทาง แม้ถูงมือจะยังอยู่ในกระเป๋ แต่
เครื่องแบบเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก เขาแต่งตัวเป็นทางการ แต่กลับ
กำลังทำเรื่องที่สุดแสนจะไม่จริงจัง หัวใจลูปี๋ลิ่งร้อนผ่าว แต่แล้วก็นึกถึง
คำพูดลามกสัปดนของทุเลนที่พูดกรอกหูเขาตอนที่กำลังร่อนลงจอดขึ้นมา

ช่วงขณะนั้นเขาลืมเรื่องสำคัญที่จะต้องเขียนหนังสือเรียงเหตุการณ์ของผู้บังคับการทูเลน ดวงตาค่อยๆ เลื่อนมาตกที่คอเสื้อของหลินจิ้งเหิง ความรู้สึกหิวกระหายอันแรงกล้าก่อตัวขึ้นมา

ทดลองอ่าน

ลูปัส เห็นว่าตัวเองไม่ใช่คนลุ่มหลงเนื้อหนัง เขาชื่นชอบร่างกายมนุษย์ที่งดงามเหมือนคนธรรมดาที่ชื่นชมงานศิลปะ เขาอาจชมดูมันเพลินๆ แต่พอผ่านไปแล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เขาสามารถหาความสนุกได้ไม่รู้จบ ทั้งในอดีตถึงปัจจุบันและจากท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ที่ดารดาษไปด้วยดวงดาว รู้สึกว่าการเดินทางของตัวเองยาวไกลและเต็มไปด้วยความคาดหวัง เพราะแบบนี้จึงไม่ค่อยเชื่อเรื่องพลังของฮอว์โมนและความต้องการทางเพศตามทฤษฎีคลาสสิก รวมทั้งปฏิกิริยาทางจิตวิทยาที่แฝงอยู่ในนั้น อย่างเช่น “ความสุขสบาย” “การพิชิต” “ความเขินอาย”...เหล่านี้ดูเหมือนจะเกินจริง และเป็นเพียงภาพแสดงตามอุดมคติของสังคมในช่วงเวลานั้นๆ

แม้แต่ตอนที่เก็บกัญญาพลหลินร่างเปลือยเปล่าได้จากนอกดาวเปยจึง เขาก็เชื่อว่าตัวเองบริสุทธิ์ใจ ในสายตาเขาตอนนั้น หลินจึงเหิงก็ไม่ต่างจากนายแบบที่มีภาพให้เห็นตามโฆษณาต่างๆ ทั่ววัน เห็นบ่อยจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา ยังสร้างจินตนาการได้ไม่มากเท่าหนังสือปกเหลือง¹ เล่มเล็กๆ ด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้ว่าจะตั้งแต่เมื่อไรที่คนคนนี้เริ่มแตกต่างกันไปสำหรับลูปัส

เมื่อคนคนหนึ่งหลงใหลกับอากัปกริยาเล็กๆ น้อยๆ ของอีกคน เช่น การเลิกคิ้ว ยิ้ม หรือแค่การยกมือธรรมดา เนื้อหนังซึ่งมีธาตุคาร์บอนเป็น

¹ สำหรับชาวจีนเป็นคำเรียกสื่อลามก ขณะที่คนไทยจะเรียกว่าหนังสือปกขาว

องค์ประกอบพื้นฐานนี้ก็ได้เป็นเพียงหนึ่งในสิ่งมีชีวิตอีกต่อไป ลูปีลิ่งรู้สึก
ราวกับว่าทั้งตัวของหลินจิ้งเหิงคือสมบัติล้ำค่าขนาดมทึมา ทุกรายละเอียด
ควรค่าแก่การสำรวจซ้ำ แม้แต่กลิ่นน้ำยาซักผ้าและกลิ่นอบผ้าที่ติดบนคอเสื้อ
ก็ยังกำซาบใจ สดชื่นราวกับมีชีวิต ฟุ้งตรงเข้าสู่หัวใจเขา เหมือนแก้วลึกลับ
เกียจคร้านที่พันรัดเขาไว้กับที่ กอดหัวของเขา บังคับให้เขาเข้าไปใกล้

ลูปีลิ่งรู้สึกเหมือนมีอะไรตลใจให้อยากฉีกปกเสื้อที่เป็นระเบียบ
เรียบร้อยของหลินจิ้งเหิง ดังนั้นเขาจึงเอียงหน้ากอดคอเสื้อของหลินจิ้งเหิง
ทันที รู้สึกถึงปลายฟันสัมผัสสูกเส้นเลือดที่เต้นตุบๆ เป็นจังหวะ หลินจิ้งเหิง
สะดุ้งเล็กน้อย ลูปีลิ่งพลันได้สติกลับมาเหมือนสัตว์ตัวน้อยตื่นตระหนก
หลังจากเจอภัยพิบัติ เขาคลายฟันออก ถอยออกไปครึ่งเมตรอย่างชัดเจน
มองหลินจิ้งเหิงด้วยความตื่นลน

มือและเท้าของเขายาไปหมด คิดฟุ้งซ่าน ฉัน...ฉัน...ฉันกำลังทำอะไร
อยู่ กำลังคิดอะไรอยู่วะ เขาโกรธ...โกรธรีเปล่า ทุเลนางยาอะไรฉันรีเปล่า
แต่หลินจิ้งเหิงไม่ได้โกรธหรือพูดแตกดันอะไร ประสาหรับรู้ความ
เจ็บปวดของเขาไม่ได้พัฒนามากนัก แครู้สึกเหมือนลูปีลิ่งขบเบาๆ ทีหนึ่ง
ไม่เจ็บ และค่อนข้างคาดไม่ถึง จึงยื่นมือไปลูบที่คอ ขณะเดียวกันก็ได้กลิ่น
แอลกอฮอล์จางๆ “คุณดื่มมาหรือ”

“ใช่! ดื่มดื่มมา!” พอถูกเตือนขึ้นมา ลูปีลิ่งก็คิดขึ้นได้ทันที...ราวกับว่า
การดื่มไวน์ขาวไปไม่กี่อึกนั้นจะอธิบายเหตุผลทุกอย่างได้ “คนเวลาเมาก็มัก
จะตื่นเต้นโดยไม่มีเหตุผลได้ การควบคุมตัวเองก็จะลดลง”

ลูปีลิ่งหาข้อแก้ตัวที่สมเหตุสมผลได้แล้ว จึงฉีกหน้ากาก “สมบัติผู้ดี
อย่างผู้เจริญแล้ว” ของตัวเองออกทันทีอย่างไม่มัวเหนียมอายอีก ทันทกลับมา
สูดลมหายใจอีกครั้งอย่างลุ่มหลง จากนั้นก็ยิ้ม กระซิบหยอกเย้าว่า “ท่าน
นายพล ผมรู้จักคุณตั้งแต่ก่อนผมเกิดแล้วลึนะ ไม่งั้นทำไมผมถึงได้ชอบ
คุณมากขนาดนี้”

หลินจิ้งเหิงตะลึงงัน

ลูปีลิ่งพิศมองใบหน้าเขา สูดหายใจเข้าเบาๆ พลังหลับตาลง ประทับ
ริมฝีปากในระดับ “โปรดระมัดระวังในการจับต้อง” ลงไป ขณะเดียวกันเขา

ก็ทนไม่ไหว สอดมือเข้าไปใต้เสื้อเครื่องแบบตัวนอกของหลินจิ้งเหิง นิ้วมือข้างสำรวจจู่ไปไล่ที่ข้างเอวเขาผ่านเสื้อเซิตเนื่อบาง

ความรู้สึกของหลินจิ้งเหิงค่อนข้างซับซ้อน เพื่อความสะดวก เวลานี้เขายังเชื่อมต่อกับโครงข่ายประสาทของยานกลเล็กลำนี้

คนที่เชื่อมต่อโครงข่ายประสาทเท่ากับมีระบบรับรู้สองชุด...เมื่อลืมตาเขาไม่เพียงเห็นชายหนุ่มที่อยู่ใกล้แค่คืบเท่านั้น แต่ยังสามารถมองเห็นคนข้างนอกที่กำลังวุ่นกับงานผ่านโครงข่ายประสาท ศูนย์บัญชาการที่ห่างออกไปไม่ไกลนัก และเหยียดตาเดียวที่ยืนทำหน้าที่นั่งดูหน้าประตูศูนย์บัญชาการ...คนคนนั้นบางครั้งยังมองมาทางนี้ด้วย ทั้งเหมือนตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ!

ขณะที่คำพูดของลูบี่สิ่งที่บอกว่า “ผมรู้จักคุณตั้งแต่ก่อนผมเกิดแล้วสินะ” ดังก้องอยู่ในหู เขาก็ยังได้ยินเสียงประกาศชื่อในสถานีจอดยาน เสียงรอกทำปฐพีตหารดั่งกระทบพื้นพร้อมเพรียงขณะที่พวกทหารเดินผ่านไป

หลินจิ้งเหิงถูกโอบล้อมด้วยกลิ่นเหล่านี้จางๆ ที่คล้ายมีคล้ายไม่มี จมดิ่งอยู่ในลูบี่สิ่งที่ล้อมเข้ามาทุกทิศทุกทาง เหมือนเขากำลังจะจมน้ำอยู่ในที่อันเป็นส่วนตัวและปิดทึบแห่งนี้ ขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกเหมือนอยู่ในที่สาธารณะสัมผัสคนที่เขารักตามใจชอบอย่างอิสระ

สายตาของรูปลักษณ์ลูบี่ขึ้นเหมือนทะลวงผ่านเมืองอื่นเหอ ถ่ายทวารและประตูห้องโดยสารหนาๆ ของยานกลมาจับอยู่ที่แผ่นหลังของเขา

เขารู้สึกเหมือนตัวเองลอยอยู่กลางอากาศ ทั้งถูกตรึงอยู่ที่ประตูห้องโดยสาร ลมหายใจและกลิ่นอายของชายหนุ่มร้อนแรงและจริงจัง ยานเย็นเฉียบและแข็งกระด้าง ประสาทรับรู้อันซับซ้อนม้วนกลืนร่างเขาดูจกระแสน้ำเชี่ยวกราก กระตุ่นการรับรู้ที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น...เป็นเวลากว่าสามสิบปีที่เขาตั้งคำถามกับความเจ็บปวดและอนาคตของตัวเองทุกครั้งยามตื่นจากฝันกลางดึก เลือดที่พลุ่งพล่าน ร้อนระอุและเสื่อมสลาย จารีกรรมกรรมของวีรโตกับพลังชีวิตของดาราจักรที่ 8...

ทั้งหมดนี้ทำให้เขากระหายอย่างที่สุด หวาดกลัวอย่างที่สุด หวงแหงอย่างที่สุด และยิ่งละลายใจอย่างที่สุด ความรู้สึกนับร้อยลับสนับป่วนอยู่ที่ปลายประสาททุกตารางนิ้วซึ่งหลับไหลมายาวนาน เหมือนผืนป่าที่ถูกเป็นไฟ

แผ่ลามจนไม่อาจควบคุม

ทันใดนั้นลูบี่สิ่งกระซิบเบาๆ “ที่แท้คุณก็ไม่ใช่พวกกามตายด้านนี่นา ท่านนายพล”

หลินจิ้งเหิงกอดมีอีกฝ่ายทันใด ประตูด้านในของยานเคลื่อนเปิดออกทันที ลูบี่สิ่งถอยหลังเล็กน้อย ถูกผล็ลลัมลงบนโซฟาเล็ก

หลินจิ้งเหิงกระซิบข้างหู “อีกเดี๋ยวผมต้องออกเดินทางแล้ว เวลากระชั้นเกินไป”

ลูบี่สิ่งไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร สีหน้างุนงนเล็กน้อย

สายตาของเขาใสกระจ่างบริสุทธิ์เหมือนพู่กันบงกช ความรักความเกลียดมองเห็นได้ชัดเจนภายในรูม่านตาที่สุกใสจนใช้แทนกระจกได้ หลินจิ้งเหิงลั่งเลครูหนึ่งอย่างที่แทบไม่เคยเป็นมาก่อน เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำให้พื้นที่หิมะที่ไม่เคยมีรอยเหยียบย่ำแปดเปื้อนจนยกเท้าค้างอยู่เป็นนาน ไม่รู้จะวางเท้าลงไปตรงจุดไหน

“คุณ...” หลินจิ้งเหิงเงยไปครู่หนึ่ง “อยู่ดาราจักรที่ 8 หลายปีไม่เคยลองชอบใครเลยเธอ บางทีคุณน่าจะลอง”

ขณะที่เอ่ยเช่นนี้ เขารู้สึกขัดแย้งมาก รู้สึกว่าลูบี่สิ่งสมควรได้สิ่งที่ดีกว่านี้ แต่ก็คิดไม่ออกว่า “ดีกว่านี้” คือดีแค่ไหน ขณะเดียวกันเขาก็ไม่อาจตัดใจปล่อยมือได้ ทั้งไม่อาจวางใจมอบเขาให้ใคร

ต่อให้ลูบี่สิ่งจะเสนอดีแค่ไหน เขาก็ไม่อาจเข้าใจอารมณ์ที่ว่าอุ่นของหลินจิ้งเหิงได้ จึงถามด้วยความคาดไม่ถึง “อะไรนะ หลิน สไตล์ของคุณน่าจะเป็น ‘ถ้าผมกล้าทำตัวเข้าสามเย็นสี่’² ก็จะระเบิดมือที่สามของผมให้และกำจัดมือที่สี่ของผมแล้วอัดผมให้ตายซะไม่ใช่เหรอ เอ่อ...อัดผมให้ตายนี้ไม่เอาดีกว่า เหลือลมหายใจให้ผมทบทวนตัวเองเถอะ”

หลินจิ้งเหิงก้มหน้ายิ้ม สายตึระชะพลางคิด *จะเป็นไปได้ยังไง*

เขาใช้หลังมือเขยคางลูบี่สิ่ง นิ้วมือสะกิดเบาๆ กระดุมเสื้อเซ็ทก็หลุดออกกราวกับรู้งาน

² หมายถึง โลเล เปลี่ยนใจไปมา

ลูบี่ลิ่งซึ่งต้องรวบรวมความกล้าอยู่นานกว่าจะกล้าลงมือ เวลานั้นกลับ
ได้สัมผัสแนบชิดกับฝ่ามือของหลินจิ่งเหิงอย่างไม่ทันตั้งตัว ทันใดนั้นก็รู้ว่า
อีกฝ่ายต้องการทำอะไร ขนลุกชูทั้งตัว บอกไม่ถูกว่าประหม่าหรือตื่นเต้น

“ไม่ต้องกลัว” หลินจิ่งเหิงกระซิบ “เวลามีไม่มาก ผมใช้แค่มือ”

ลูบี่ลิ่ง...หนุ่มใส่ไว้ประสบการณ์ที่เก่งแต่วางแผนรวบรวมนกระดาศ³ พอ
ได้ยืนแบบนี้ วิญญาณก็แล่นด้วยความเร็วหลุดจากแรงโน้มถ่วงของดาว
ประกายพริ้วไปในทันที เหมือนหมาพยศหลุดจากสายจูง ตัวเขาแทบจะ
กลายเป็นลูกบิลเลียดกระแทกชนดาวเคราะห์ทุกดวงของดาราจักรที่ 8 เขา
หัวหมุนจนพูดไม่ออก ได้แต่เรียกชื่อหลินจิ่งเหิงซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่...เคลิบเคลิ้มอยู่ไม่ถึงหนึ่งนาทีก็ได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว เพราะ
สิ่งที่ตามมาหลังจากนั้น ถ้าไม่เรียกว่าหายนะก็คงไม่ต่างกันเท่าไร

องุ่นเปรี้ยวอย่างผู้บังคับการทุเลนถึงกับเดาถูกว่าหลินจิ่งเหิง “ดูแล”
ใครไม่เป็นจริง ๆ...ลูบี่ลิ่งนึกสงสัยว่าคนคนนี้อาจจะเป็น “สายพรตนิยม”⁴
ที่แก่งทำเป็นซิ่นในกลุ่มอันทพาล แม้แต่กับตัวเองก็ยังไม่ค่อยได้ปลดปล่อย
ไม่เพียงจับจุดไม่ถูก ยังประหม่าและไม่รู้หนกรู้เบาอีกด้วย ความมุ่งม่งาม
ที่น้อยครั้งจะเกิดขึ้นนี้ทำให้บรรยากาศอันแยบยลชวนหลงใหลกลายเป็น
“มือไม่ลน” และ “ซ้ายก็ประคองขวาก็ข้าง”⁵ ทั้งคู่หนีวุ่นวายไปหมด

หลินจิ่งเหิง “...”

ลูบี่ลิ่งนึกภาพไม่ออกว่าถ้าเป็นคนอื่นจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเวลาตกอยู่
ในสถานการณ์แบบนี้ เขาอัดอั้นอยู่สองวินาที แล้วก็ตัดสินใจทำตามความ
รู้สึกตัวเอง...หัวเราะออกมา

หลินจิ่งเหิงคว้าเสื้อนอกซึ่งโยนไว้ข้าง ๆ ปาใส่หน้าเขา “หัวเราะอะไร!”

³ หมายถึง รู้แต่ทฤษฎี นำไปปฏิบัติจริงไม่ได้

⁴ เป็นคำที่ถูกนำมาใช้ในอินเทอร์เน็ต โดยใช้เรียกชายหรือหญิงหน้าตาดีที่ทำตัวเสยขมึนเก็บตัว
ดูห่างเหิน และไม่ทันไหวต่อความแยบยลใจ แต่ไม่ได้เป็นพวกกามตายด้าน เพียงแค่ขาดความ
กระตือรือร้นทางความรู้สึก แต่คนประเภทนี้เมื่อตกหลุมรักแล้วจะรักลึกซึ้งมาก

⁵ หมายถึง อยู่ในสถานการณ์ตึงเครียดที่ต้องรับมือกับเรื่องหนึ่งและแก้ปัญหาอีกเรื่องหนึ่ง โดย
เปรียบเทียบกันทางในการยิงธนู มือซ้ายประคองคันธนู มือขวาง้างสาย เหมือนต้องตึงเครียดทั้งสองทาง
ทั้งที่กำลั้มไม่พอ

ลูปีลิ่งยังคงคิดก็ยังไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี กอดเสื้อตัวนอกของ หลินจิ้งเหิงพลางหัวเราะอยู่ในลำคออย่างหยุดไม่ได้ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีผู้ชาย ที่เห็นจนโกรธคนนี้ก็ใกล้ชิดกับเขามากกว่าแต่ก่อน เป็นความรู้สึกใกล้ชิดอย่าง แท้จริงที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้ ความรู้สึกนี้ช่างละเอียดอ่อนมาก...จะยังไง ก็เถอะ ถ้าตอนนี้ฉันเกิดมีอารมณ์ขึ้นมาและกอดหลินจิ้งเหิงอีกครั้ง ก็ไม่ต้องกลัวว่า จะทำให้เขาไม่ให้อีกแล้ว

“คุณจัดการตัวเองนะ ผมไปละ” หลินจิ้งเหิงปัดหน้าขริม “นี่... จะทำอะไรอีก!”

ลูปีลิ่งยื่นมือเกี่ยวเสื้อเชิ้ตหลินจิ้งเหิง ดึงชายเสื้อเชิ้ตที่สอดไว้ในกางเกงอย่างเรียบร้อยออกมา พลางปาดน้ำตาที่ไหลตอนหัวเราะ “คุณย้าย ออกจาก ‘ตู้เสื้อผ้า’ ช่างห้องประชุมได้มั๊ย ไปอยู่กับผมดีกว่า ที่พักผมก็อยู่ ไม่ไกลจากศูนย์บัญชาการ”

“พูดดี ๆ อย่างอ่อน” หลินจิ้งเหิงดึงชายเสื้อคืน “พอคุณละ รับผิดชอบ ไหวรึไง”

ลูปีลิ่งคุยโว “ผมเคลียร์เอง”

สีหน้าหลินจิ้งเหิงยังคงกระดากเล็กน้อย ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ ตัด กระจุดมเสื้อ จัดแจงตัวเองให้เรียบร้อยอีกครั้ง แม้จะอ่านสีหน้าเขาไม่ออก แต่เท่าราวกับทาน้ำมันสามชั้น หันหลังขวับเดินออกไปทันที

ลูปีลิ่งยิ้มตาหยีพลางผิวปากไล่หลังเขา หลินจิ้งเหิงเดินไปถึงประตู ยาน ออกจากโครงข่ายประสาทมามาแล้วจึงค่อยรู้ตัวว่าลืมอะไรบางอย่าง “เอาเสื้อคืนมา”

เสียงผิวปากที่ไม่ต้องมีใครสอนของลูปีลิ่งเปลี่ยนท่วงทำนอง เขากอด เสื้อเครื่องแบบของหลินจิ้งเหิงแน่นทั้งแขนขา ซุกหน้าลงไปบนเสื้อพร้อมกับ สุดหายใจ จากนั้นแยหน้าขึ้น ขยิบตาใส่หลินจิ้งเหิง “ไม่ให้”

หลินจิ้งเหิงตีหน้าขริมใส่ แต่ก็จนปัญญา ได้แต่นิ่งหน้าอย่างทำใจ เอาคืนไม่ได้แถมยังทำอะไรเขาไม่ได้ ต้องรีบกลับไปที่ศูนย์บัญชาการโดย สวมแต่เสื้อเชิ้ต

หลินจิ้งเหิงจากไปนานแล้ว ลูปีลิ่งจึงค่อยลุกขึ้นพร้อมกับเสื้อตัวนอก

ในอ้อมแขน อารมณ์ดีอย่างบอกไม่ถูก แคร์รู้สึกว่ามีความสุขมากจนหยุด
ผิวปากไม่ได้ รู้สึกอยากแต่งบทกวีหรือร้องเพลงอะไรสักเพลงอยู่ในยาน
อันเย็นเยียบว่างเปล่า เขายืนคิดอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง แล้วก็พบว่าตัวเองไม่มี
พรสวรรค์ด้านนี้จริงๆ ในหัวมีแต่ประโยคของคนอื่นผุดขึ้นมา ยุ่งเหยิง
ไร้สาระไปหมด เขารู้สึกว่าน่าสนใจ อยากจะจดมันไว้แล้วส่งไปให้หลินจิ้งเหิง
แต่ทันทีที่เปิดเทอร์มินัลส่วนตัว เขาก็ลืมไปหมดแล้ว

บทกวีและเนื้อเพลงที่ปะปนกันไหลลลหายไปกับสายน้ำพร้อมกับความคิด
นับไม่ถ้วนที่เหมือนประกายไฟของเขา ทิ้งไว้เพียงวิญญาณที่นิ่งสงบหลังผ่าน
ความตกใจมา

ทำไมนิยายทุกเรื่องถึงต้องมีความรักอยู่ในนั้นด้วยนะ หรือว่า
นอกจากนี้ก็ไม่มีย่ออะไรให้เขียนแล้ว?

ในที่สุดลูบี่ลิ่งก็เพิ่งเข้าใจในตอนนี้อะไรคือความรักเป็นสิ่งที่คุ้มค่าให้เขียนถึง
จริงๆ เขาเอาเสื้อนอกพาดไหล่ แอบออกไปจากยานเงียบๆ ได้ยินเสียง
ประกาศจากสถานีจอดยาน “ทุกหน่วยเตรียมพร้อม” จากนั้นก็เดินไปหา
เหยี่ยวตาเดียว

เมื่อครู่เหยี่ยวตาเดียวเห็นหลินจิ้งเหิงรีบไปตรวจพลที่ศูนย์บัญชาการ พา
คนกลุ่มหนึ่งขึ้นยานเฮลิคอปเตอร์ไปแล้ว จึงค่อยวางใจ คิดว่าตัวเองเฝ้ากันทำ
อยู่ที่นี่สำเร็จแล้ว ตอนนี้กำลังจะกลับ

เห็นลูบี่ลิ่งเดินตรงมาตรงหน้าเขา ก็แก้มองตามๆ ที่รู้ “หาใคร จะ
ทำอะไร”

ลูบี่ลิ่งงใจกระแอมทีหนึ่ง “หานายพลหลิน ได้ยินว่าร่างแบบก่อสร้าง
โรงงานสรรพาวุธทหารเสร็จแล้วเลยแวะมาดู”

เหยี่ยวตาเดียวคาบกันนุหรี ปรายตามองลูกชายจอมเสแสร้ง...ร่าง
แบบก่อสร้างโรงงานสรรพาวุธทหารก็ทำโดยทีมวิศวกรกลุ่มนี้ เหยี่ยวตาเดียว
เบะปาก เสสรังทำเป็นตามไม่ทันเกม “นายพลหลินหรือ นายพลหลินไม่อยู่
หรอก ฉันทึ่งเห็นเขาออกไป จะกลับมาวันไหนไม่รู้ ไม่แน่อาจเลยไปยึด
ดาราจักรที่ 7 ระหว่างทางก็ได้”

ลูปีลิงตอบรับว่า “อ้อ” จากนั้นก็ค่อยๆ คลี่เสื้อนอกของหลินจิ้งเหิง มาคลุมบนไหล่ช้าๆ ท่าทางเหมือนกำลังโฆษณาเสื้อต่อหน้าแมวเปอร์เซียเฒ่า แสดงรายละเอียดทั้งหมดของเสื้อให้เขาเห็น

เหยี่ยวตาเดียววงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะนึกออกว่าเครื่องแบบทหารตัวนี้เป็นของใคร จากนั้นก็มองผมยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงกับไบหน้ายี่มะรีนเหมือนลมฤดูใบไม้ผลิของเขา คราวนี้ก็คั่งเลย “คนทรงเกียรติอย่างหลินจิ้งเหิง... มันเป็นฟงพอนปลอมตัวมาหรือไง! เรื่องลักไก่ขโมยหมาแบบนี้ก็ยังสามารถออกมาได้ มีมายอายุบ้างมั๊ย!”

ลูปีลิงผิวปากหรืออย่างพวกนักเลง ขึ้นชมภาพเหยี่ยวตาเดียวที่กำลังโมโหจนตัวสั่น

เหยี่ยวตาเดียวเงื้อมือตบหัวลูกชายดั่งบ่าบ “ใส่หัวไปเดี๋ยวนี้ ออย่ามาทำเรื่องบัดสีต่อหน้าฉัน เลี้ยงดอกไม้ยังดีกว่าเลี้ยงแก!”

ลูปีลิงยืนอยู่บนชั้นบันไดหินหน้าประตูศูนย์บัญชาการ ถูกอุ้งเท้าแมวเปอร์เซียเฒ่าตะปบไปทีหนึ่งอย่างไม่เจ็บไม่คัน เขาสะบัดศिरษะ “พ่อทุกคนร่วมเป็นร่วมตายกันมาขนาดนี้แล้ว ยอมรับชะตาที่เถอะว่าเข้าใจเขาผิด”

เหยี่ยวตาเดียว “เข้าใจผิดว่ามันเป็นไอ้ชาติชั่วเหอ ฉันเข้าใจผิดเหอ”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่ความโกรธเกรี้ยวที่แสดงออกทางไบหน้ากลับน้อยลงกว่าเดิมมาก เหยี่ยวตาเดียวก็หันหลังหรือออกมา เหลือบมองลูปีลิง เห็นลูกชายโง่ที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรสักอย่างของตัวเองถูกหลอกจนหน้ามืดต้ามัว ก็รู้ว่า “ตราพยัคฆ์ร่างมนุษย์” นี้ตกเป็นของหลินจิ้งเหิงไปนานแล้ว หลินจิ้งเหิงสามารถอาศัยสิ่งนี้กลับคืนสู่สมพันธ์อย่างยิ่งใหญ่ เรียกกระดมพลิบหน่วยอารักขาไปอื่นและกองกำลังเก่าทั้งหมดของลูซึนที่กำลังต่อสู้กับโจรสลัดในแนวหน้า

ในยุคแห่งความมุ่นวายที่เต็มไปด้วยปีศาจมารร้ายอาละวาด คนใจห่วยสามารถพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน^๖ ได้อย่างง่ายดาย ไม่ต้องระมัดระวัง ห่วงหน้า

^๖ หมายถึง การใช้เสน่ห์หลอกลวงไปมาอย่างเหนือชั้น

พะวงหลังเหมือนเขา

เหยี่ยวตาเดียวปกปิดความลับเรื่องชาติกำเนิดของลูบี้สิ่งแน่นหนา ยิ่งกว่าตัวเขาเองเสียอีก เขาตั้งรกรากอยู่ดาราจักรที่ 8 ถึงขั้นยอมหลบซ่อนตัวเองซึ่งถูกลิขิตมาให้ชีวิตต้องแปดเปื้อนคาวเลือดอยู่เบื้องหลังฉากของผู้นำสูงสุดเอ็ดเวิร์ดอย่างระมัดระวัง กลัวว่าตัวเองจะชักนำลมพายุเข้ามา กระหน่ำหญาใหม่ที่เปราะบางในดินแดนรกร้างแห่งนี้ ทุกครั้งที่เขาประกาศอย่างหน้าไม่อายว่าต่อให้เห็นใครตายก็จะไม่ช่วย แต่สุดท้ายตัวเองก็ยอมลำบากเสี่ยงตายหุ่มสุดชีวิตทุกครั้ง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่คนที่มุ่งแต่แสวงหาความเป็นใหญ่ให้ตัวเอง

แม้เหยี่ยวตาเดียวจะเป็นคนอารมณ์ร้าย แต่ก็ไม่ใช่คนโง่ เมื่อได้ยินเบาะแสเกี่ยวกับผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าของลูบี้ซึ่งสมัยอยู่สมัพันธ์ เขาก็ค่อยๆ เข้าใจและคิดได้แล้ว เพียงแต่บางครั้งพอนึกขึ้นมาก็ยังอดโมโหไม่ได้อยู่ดี รู้สึกว่าไอ้หนุ่มแซ่หลินคนนั้นมันดื้อด้านเกินไป และไอ้นิสัยจองหองอย่าง “ฉันจัดการทุกอย่างเอง ฉันไม่เอธิบายอะไรทั้งนั้น ฉันไม่ไว้ใจใครทั้งสิ้น” นั่นก็วอนจริงๆ

ลูบี้สิ่ง “พ่อบอกว่าเขาเป็นลูกบุญธรรมของนายพลลูบี้ขึ้น นั่นก็เป็นคนที่พ่อเคยติดตามไม่ใช่เหรอ หลินยังร่วมสร้างจัตุรัสและรัฐบาลใหม่กับพวกพ่อด้วย ในเมื่อรักบ้านแล้วทำไมพ่อถึงรักอีกที่อาศัยร่วมชายคาไม่ได้⁷”

เหยี่ยวตาเดียวบ่นพึมพำ “ลูบี้ขึ้นไม่มีทางสอนคนให้ออกมาเป็นไอ้ชาติชั่วแบบนี้แน่ ที่มันโตมาเป็นแบบนี้เพราะสันดานมันเองล้วนๆ... แกชอบมันตรงไหนกันแน่ อยากหาเรื่องหารุนตัวเองเถอะ”

ลูบี้สิ่งหลุดปากทันที “ก็เขาหล่ออะ”

เหยี่ยวตาเดียวเถียงไม่ออก ถึงกับสะอึกหน้าหงาย

“โคตรจะหล่อ ตอนผมเด็กๆ ดูรูปเขาจนเลียได้เป็นวันๆ ยอมรับเหอะพ่อ”

⁷มาจากสำนวน “รักบ้านก็ต้องรักนกที่อาศัยร่วมชายคา” หมายถึง เมื่อรักใคร่หรือสิ่งใดก็ต้องรักทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นหรือสิ่งนั้นๆ ด้วย

“ใครพ่อแก! ฉันไม่ใช่พ่อแก บอกก็ครั้งแล้วว่าฉันเก็บแกมาจาก
ถังขยะ ฉันไม่มีลูกเป็นหมาปาล่าสวาทโง่งอย่างแก ไปๆๆ!” เขี่ยว
ตาเดียวโบกมืออย่างหมดแรง ปากไล่ให้ลูปีลิ่งไสหัวไป แต่ตัวเองกลับ
ลุกขึ้นอย่างมีนัยๆ ไสหัวไปเสียเอง ตัดสินใจว่าจะเอาดอกไม้ขาวช่อหนึ่ง
ไปขอขมาที่รูปสลักหินของลูซึน

เวลานี้เอง นักวิจัยของทีมวิศวกรคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมา
“อาจารย์ลู! คุณอยู่ี่เอง ผมกำลังตามหาคุณ!”

ลูปีลิ่งตอบรับอย่างกระตือรือร้น “มีอะไรหรือ?”

“ไฟล์ลับเข้ารหัสที่คุณยึดมาจากฐานสมาคมดิสโทเปียครั้งก่อน เรา
ทดลองการเข้ารหัสตามวิธีของคุณและพบเงื่อนไขบางอย่าง รีบมาดูเร็ว”

ลูปีลิ่งลุกออกไปทันที

ยี่สิบนาทีต่อมา ทูเลนซึ่งกำลังพักผ่อนอยู่ก็เข้ามาด้วย

นักวิจัยแต่ละคนมีท่าทางตื่นเต้น เหมือนแทบจะจำไม่ได้ว่าตัวเอง
กำลังทำอะไรอยู่ ต่างจมอยู่กับความสนุกราวกับกำลังถอดรหัสเกม ลูปีลิ่ง
เรียกประชุมสั้นๆ กับทีมเทคนิคที่รวบรวมมาจากทั้งดาราจักรที่ 8 ขนาด
ผู้นำสูงสุดเรียกตัวเขาก็ไม่สนใจ จดจ่ออยู่แต่กับการถอดรหัส

ทูเลนเปิดห้องพักผ่อนเล็กๆ ด้านข้าง จัดการตรวจสอบการใช้อาวุธ
ในขณะนี้แทนหลินจิ้งเหิง ขณะกำลังเขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนการ
เกณฑ์ทหารของดาราจักรที่ 8 ก็ได้ยินเสียงไซโยห์ร้องจากห้องติดกัน เธอ
รีบปิดเทอร์มินัลส่วนตัวแล้ววิ่งออกไปดู

บนหน้าจอใหญ่ 360 องศาตรงกลางปรากฏไฟล์ข้อมูลอัดแน่น

นักวิจัยสูมเปิดไฟล์วิดีโอในนั้น ภาพของผู้หญิงคนหนึ่งหันหน้ามาทาง
กล้องปรากฏขึ้นเบื้องหน้าทุกคน

เธอสวมเสื้อกาวน์สีขาวยาวแบบนักวิจัย ผมยาวรวบไว้ง่าย ๆ ด้านหลัง
ไม่แต่งหน้า ดูขบเขี้ยวเล็กน้อย แต่เครื่องหน้าของเธอสวยมาก ดวงตาสีเทา
เย็นชาที่มองตรงมาหน้าจอทำให้รู้สึกหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

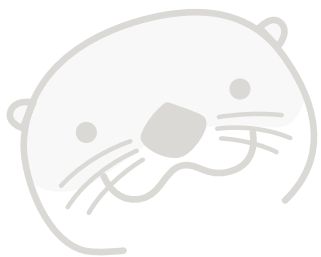
ทูเลนตะลึง จ้องมองเธอด้วยความรู้สึกแปลกๆ ในใจ

ฉานชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ์ 4

“ระบบพลังงานเหลือไม่ถึง 15 เปอร์เซ็นต์ ระบบพลังงานสำรองถูก
ระเบิด ฉันไม่มีอาวุธแล้ว ระหว่างที่บันทึกคลิปนี้กำลังถูกหลินเว่ยลี่ก่เป้า”

เพ็ญพุดจบ กล้องก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ภาพหน้าจอพรวดเลื่อน
เห็นส่วนท้ายยานเหมือนถูกฟุ้งชนจนลุกเป็นไฟ คนในยานวิ่งพล่านด้วย
ความแตกตื่น

ผู้หญิงคนนั้นหันไปมองแวบหนึ่งแล้วยิ้ม “ซีปนาวุธนิวเคลียร์ ดูเหมือน
แม้แต่คำบอกลาเขาก็ไม่มีให้จริง ๆ”

ทดลองอ่าน

“อันคือ ลอรา กอร์ดอน...”

ทูเลนเบิกตากว้าง รูปร่างแหลมกับดวงตาสีหมอกของผู้หญิงบนหน้าจอให้ความรู้สึกเหมือนเคยเห็นมาก่อน แต่ช่วงขณะนั้นนึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน เธอยังใช้นามสกุล “กอร์ดอน” แต่ทุกคนในตระกูลตั้งแห่งว็อตโตอย่างกอร์ดอนก็เป็นพวกชอบออกกล้องอยู่แล้ว ในบ้านพวกเขาไม่มีกระเบื้องปูพื้นสักแผ่นที่ไม่เป็นจุดสนใจ ไม่มีใครในตระกูลนี้ที่ทูเลนไม่รู้จักแล้วเธอคนนี้เป็นใคร เป็นญาติฝ่ายไหนของตระกูลกอร์ดอน หรือว่าแค่โซคร้ายที่มีนามสกุลเหมือนกัน

“...ผู้รับผิดชอบ ‘TDGEC’ แห่งสถาบันวิจัยที่หนึ่ง...”

ทูเลนสะท้านเฮือก จำตัวตนของผู้หญิงคนนี้ได้ทันที เธอหันไปใช้อำนาจผู้บังคับบัญชาของตัวเองปิดคลิปและหน้าจอทันที พวกนักวิจัยที่เข้าร่วมการถอดรหัสไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้น ต่างหันไปมองผู้บังคับการซึ่งมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างรุนแรง

ทูเลนได้สติอย่างรวดเร็ว รีบโบกมือ กลุ่มนักวิจัยที่เข้าร่วมการถอดรหัสมีหลายคนเคยเป็นสมาชิกในหน่วยซ่อมบำรุงยานกลของไปอันหน่วย 9 หลังจากถูกลูบไล้ขี้นิ้วตัวไปก็ไม่เคยได้กลับไปเลย แต่ถึงอย่างไรก็เคยเป็นคนที่ทำงานร่วมกันมาก่อน พอเห็นสีหน้าท่าทีของทูเลนก็เหมือนลือใจกันได้ ประสานงานอย่างพร้อมเพรียง รีบแยกย้ายกันไปปิดซีพียู

ปิดกั้นอินทราเน็ตของดาวประกายพริกภายในพื้นที่ขนาดเล็ก ขณะเดียวกัน ก็ห้ามคัดลอกและส่งต่อไฟล์

“ขออภัย” ทูเลนรีบเอาชุดคำพูดที่เป็นทางการและมีวาทศิลป์มาใช้ อย่างรวดเร็ว “เมื่อครู่ฉันพบว่าในไฟล์ที่เข้ารหัสมีข้อมูลการทดลองจำนวนมาก ซึ่งดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับทดลองทางชีวเคมีของสมาคมดิสโทเปีย หากรั่วไหลออกไปอาจทำให้เกิดอันตรายและสร้างความตื่นตระหนกให้แก่ สาธารณชน เพื่อความปลอดภัย จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญก่อน จึงจะสามารถเปิดเผยได้ตามความเหมาะสม หวังว่าทุกท่าน จะเข้าใจ”

สมาชิกทีมเทคนิคที่มาช่วยถอดรหัสในทีนี้ล้วนเป็นช่างเทคนิคจำพวก แฮ็กเกอร์แบบลูบี่ลิ่ง พวกเขาสนใจผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์มากกว่าสิ่งมีชีวิต แทนที่จะหาเรื่องกับคนถือปืนที่ยืนอยู่ตรงหน้า พวกเขายอมกลับบ้านไป เล่นเกมดีกว่า ดังนั้นทุกคนจึงแสดงท่าทีเข้าใจอย่างรู้สถานการณ์ เดิน เรียงแถวออกไปภายใต้สายตาเย็นชาของทูเลนที่มองส่งพวกเขา

ทูเลนสั่งการเสียงเบา “เชิญผู้นำเอ็ดเวิร์ดมาที่นี่ และติดต่อนายพล หลิน”

หลินจึงเหิงยังติดต่อไม่ได้ดังที่คิดไว้ พวกเขากำลังไปปล้นฐานลับของ ผู้ค้ายาเสพติด แน่หนอนว่าฐานลับย่อมปิดกั้นเครือข่ายสื่อสารจากภายนอก เพื่อให้แน่ใจว่าการลอบโจมตีจะไม่พลาด เมื่อเข้าสู่เขตเตือนภัยของฝ่าย ตรงข้ามแล้ว เป็นไปได้มากกว่าหลินจึงเหิงจะตัดการสื่อสารระยะไกลจาก ฝั่งตนเอง เพื่อป้องกันไม่ให้สัญญาณถูกฝ่ายตรงข้ามตรวจจับได้ขณะที่ผ่าน จุดวาร์ป

ทูเลนถอนหายใจด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก้มหน้าถูมือเข้าด้วยกันพลง เดินกลับไปกลับมาอย่างครุ่นคิด

เวลานี้เอง ลูบี่ลิ่งซึ่งนั่งเฝ้ามาตลอดก็ถามขึ้นมา “‘TDGEC’ แห่ง สถาบันวิจัยที่หนึ่งก็คือ ‘หอคอยขาว’ ในตำนานใช่ไหม”

“TDGEC” ย่อมาจาก “ศูนย์พัฒนาเทคโนโลยีสวนอีเด็น” สถาบันวิจัย ที่หนึ่งคือศูนย์กลางของศูนย์ เนื่องจากที่ทำการเป็นอาคารสีขาวสูงหนึ่งร้อย

เมตร จึงถูกเรียกว่า “หอคอยขาว” ในหอคอยขาวรวบรวมผู้เชี่ยวชาญระดับ
ท็อป ทั้งวิศวกรเครือข่าย นักชีววิทยา นักมานุษยวิทยา และสาขาอื่นๆ
ด้วยความที่เป็นสถาบันวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ทรงอิทธิพลที่สุด ที่นี่จึง
ทำหน้าที่รับผิดชอบงานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีของสวนอีเด็น

ทูเลนเหลือบตาขึ้น “คุณรู้มั๊ยว่าเธอเป็นใคร?”

ลูปีลิ่งคิดครู่หนึ่ง “ถ้าผมจำไม่ผิด คณะกรรมการบริหารสวนอีเด็น
มีผู้บริหารเจ็ดคน ดูเหมือนว่าหนึ่งในนั้นจะนามสกุลกอร์ดอน”

“ตระกูลกอร์ดอนเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสวนอีเด็น” ทูเลนเอ่ย “คุณ
ก็รู้ว่าสำหรับพวกคนมีอำนาจในวอตโต งานการกุศลถือเป็นเรื่องที่เขาไม่ได้
ในชีวิตประจำวัน ตระกูลกอร์ดอนเคยรวบรวมเด็กกำพร้าที่มีโอกาสเป็นเลิศ
กว่าคนทั่วไปกลุ่มหนึ่ง สร้างโรงเรียนในรูปแบบสังคมสงเคราะห์ขึ้นบน
ดาวเคราะห์ขนาดเล็กที่อยู่ริมขอบดาราจักรที่ 1 มูลนิธิของตระกูลกอร์ดอน
ให้การสนับสนุนการดำเนินงานของโรงเรียน เด็กทุกคนที่ถูกรับไปเลี้ยง
จะต้องเซ็นสัญญากับตระกูลกอร์ดอน เพื่อเป็นหลักประกันว่าพวกเขาจะต้อง
ทำงานให้ตระกูลกอร์ดอนห้าถึงสิบปีหลังจากสำเร็จการศึกษา ลอรา กอร์ดอน
ก็เรียนจบจากที่นั่น”

“อ้อ ปลุกฝังคนมีความสามารถ วินวินทั้งสองฝ่าย” ลูปีลิ่งพยักหน้า
เข้าใจ “นั่นก็หมายความว่าคุณลอราคนนี้โดดเด่นที่สุดในกลุ่มอัจฉริยะสินะ”

“โดดเด่น? นั่นยังน้อยไป” ทูเลนพูดเสียงเบาและรวดเร็ว “ลอรา
กอร์ดอน เป็นอัจฉริยะ ต่อมาก็ไปเข้าตาผู้เฒ่าตระกูลกอร์ดอน หรือก็คือ
ไอ้แก่หนึ่งเหนียวที่นั่งตำแหน่งประธานคณะกรรมการบริหารสวนอีเด็น
เขาให้การสนับสนุนเธอเต็มที่ รับเป็นบุตรบุญธรรมในนาม ให้เธอเปลี่ยน
นามสกุลเป็นกอร์ดอน เมื่อมีตระกูลกอร์ดอนเป็นแบ็กอัป รวมกับความสามารถ
ของตัวเอง ตอนอายุ 72 ปีก็ได้ขึ้นเป็นหัวหน้าของหอคอยขาว
ต่อมาก็เป็นตัวแทนของคณะกรรมการบริหารในการสมรสทางการเมือง
กับคณะกรรมการการทหาร แต่งงานกับพลโทหลินเว่ย”

ลูปีลิ่งเอ่ยอย่างคาดไม่ถึง “คุณจะบอกว่าในคลิปเมื่อกี้ คนที่ไล่ฆ่า
เธอก็คือสามีของเธอ?”

“ใช่ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น ประเด็นก็คือคู่สามีภรรยาที่ภายนอกดูเหมือนรักกันดีคุณนี้มีลูกฝาแฝดชายหญิงด้วยกันคู่หนึ่ง” ทูเลนเงียบไปเล็กน้อย “แฝดคนผู้ชายชื่อหลินจิ้งเหิง”

ลูบี่ลิ่งอ้าปากค้างจนขากรรไกรแทบจรดหน้าอก “...อะไรนะ”

โฮปออกมาจากอาคารวิจัย เพิ่งได้ผลทดสอบคุณภาพผลผลิตจากฟาร์ม... ตรงตามอุดมคติมาก เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ไร้สารพิษปนเปื้อน รสชาติดีเยี่ยม และยิ่งเหมาะอย่างยิ่งที่จะใช้เป็นวัตถุดิบในการสกัดสารอาหารแบบจี๊ดและผลิตภัณฑ์เจลโภชนาการ

โจวลีวนำทหารสองสามคนติดตามเขา คนที่เคยอยู่ในสถานะนักโทษยังคงต้องอยู่ภายใต้การควบคุมเวลาไปไหนมาไหนภายในฐาน ดีที่โฮปเป็นนักเผยแพร่คำสอนสายสันติ นอกจากเขาจะไม่ถือสาแล้ว ยังพูดคุยกับพวกเขาผู้คุมอย่างถูกต้อง ทั้งยังแจกจ่ายตัวอย่างทดสอบที่เหลือให้ทุกคนด้วย

“นี่ก็คือน้ำผึ้งธรรมชาติเหวอ” โจวลีวเลียนิ้วที่ปาดน้ำผึ้งมาเล็กน้อย “ไม่เคยเห็นที่ดาราจักรที่ 8 มาก่อน เจอแต่อาหารสังเคราะห์...อืม ไม่หวานอย่างที่ผมคิดแฮะ”

“พวกคุณกินสารให้ความหวานมากเกินไป” โฮปเอ่ยอย่างใจดี “ในสมัยโบราณที่คนอยู่ร่วมกับธรรมชาติ รสหวานเป็นตัวแทนของพลังงานสูง เป็นของหายากและมีค่ามากยามที่อยู่ในภาวะขาดแคลนอาหาร ดังนั้นความทรงจำที่งัดมาเกี่ยวกับรสหวานจึงฝังอยู่ในยีนของเรา แต่สารให้ความหวานทั้งหลายที่สังเคราะห์ขึ้นมาในยุคหลังๆ ไม่ได้โรแมนติคแบบนั้นแล้ว”

“ใช่ ก็เหมือนตุ๊กตาทายางหน้าสวยเหมือนนางฟ้าที่ผลิออกมาจำนวนมากๆ...อู๊ป ขอโทษที คลุกคลีกับพวกเขาจนเสียนิสัย หยาบคายเกินไปแล้ว” โจวลีวสูดดมกุกฟุดฟิดที่ปากขวด ก่อนจะปิดฝาขวดอย่างระมัดระวัง “มีกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ สาวๆ น่าจะชอบ”

โฮปยิ้มหยอกล้อเขาอย่างเป็นมิตร

“เฮ้ ไม่ใช่ซะ” โจวลีวโบกมืออย่างเซินๆ “การฝึกประจำวันของเราต้องควบคุมปริมาณแคลอรีในอาหารอย่างเข้มงวดมาก ยิ่งไงผมก็ไม่กล้า

กินเยอะกินไปหอรอก เก็บไว้ให้เด็ก ๆ พวกนั้นดีกว่า...ผมไม่ได้มีเจตนาอะไร
จริง ๆ นะ อาจารย์ลู่ยิ่งชอบหาว่าผมเป็นพวกกามวิปริตอยู่ด้วย ปรักปรำกัน
ชัด ๆ”

ขณะที่กำลังพูดอยู่นั่นเอง กลุ่มนักศึกษาของลู่บั้งเอิญเดินผ่านมา
พอดี ทำทางเหมือนกำลังถกเถียงเรื่องอะไรกันอยู่ ไก่ชนแบกชิ้นส่วนยานกล
ที่ไม่รู้ว่าถอดมาจากไหนไว้บนบ่า มินต์เหลือบมองมาทางนี้แวบหนึ่ง พอเห็น
โจวลีวก็ทำหน้าทะเล้นใส่เขา

“ได้ยินว่าพวกเขา กำลังออกแบบยานกลจูเนียร์” โจวลีวเล่าให้โฮป
ฟังอย่างภูมิอกภูมิใจ “ถ้าทำสำเร็จ คนธรรมดาที่จะขับยานกลพื้นฐานแบบนี้
ได้ง่ายพอ ๆ กับหัดขี่จักรยาน เจ๋งใช่ไหมล่ะ ถ้าเกิดสงครามขึ้น ทุกคนก็
สามารถเป็นทหารอากาศได้”

“จริงเหรอ” สีหน้าของโฮปเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง “สงครามอากาศต้อง
ใช้อาวุธที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งต้องใช้พลังงานและอุณหภูมิสูง และถ้าถึงขั้น
นิวเคลียร์ ต่อให้เป็นยานกลระดับพื้นฐานแค่ไหนก็ไม่ต่างกันใช่ไหม ของ
พวกนี้เมื่ออยู่บนพื้นดินก็สามารถถล่มเมืองทั้งเมืองราบเป็นหน้ากลองได้
สบาย ๆ คนธรรมดาสามารถควบคุมเครื่องมือปีศาจแบบนี้ได้ง่าย ๆ เหมือน
ขี่จักรยาน คุณว่ามันเจ๋ง แต่ผมกลับรู้สึกว่ามันน่ากลัว”

โจวลีวชะงัก “นั่นก็จริง...แต่เนี่ยเป็นแค่การบ้านในชั้นเรียน อย่าไป
จริงจังนักเลย อ่านหนังสือพันครั้งก็ไม่เท่าลงมือถอดประกอบชิ้นส่วนและ
ออกแบบยานด้วยตัวเองหอรอก...”

ขณะที่เขากำลังพูดก็เริ่มรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง เด็กพวกนี้กำลังเล่นกับ
อาวุธทำลายล้างสูงซึ่งเป็นโครงการในชั้นเรียนด้วยความอยากรู้อยากเห็น
ขณะที่คนอื่น ๆ ก็รู้สึกภาคภูมิใจ

“ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ มันก็ไม่มีทางเลือก สงครามเกิดขึ้นทั่วทุกที่
นักออกแบบยานกลเดิมก็มีไม่พออยู่แล้ว เรายังต้องป้องกันตัวเองด้วย”
โจวลีวเอ่ย “บางครั้งพอคิด ๆ ดูก็รู้สึกเศร้าใจ รู้สึกเหมือนกำลังมองทุกคน
ไว้แต่เชือกป็นหน้าผาพร้อม ๆ กัน ไปที่บ้านพักของคุณฟังเสียงนกร้องตอนเช้า
ยังผ่อนคลายมากกว่า”

เวลานี้ผู้นำสูงสุดเอ็ดเวิร์ดมาถึงพอดี เขารีบมาที่อาคารศูนย์วิจัย พร้อมกับทีมงานหลักของรัฐบาลใหม่ของเขา

“แปลกจัง” โจวลิวมองไล่หลังคนกลุ่มนี้ “ปกติท่านผู้นำไม่ค่อยมาที่ศูนย์วิจัยนะ”

ทหารที่เฝ้าหน้าประตูตอบว่า “ดูเหมือนพวกอาจารย์ลู่จะถอดรหัสไฟล์ลับของสมาคมดิสโทเปียได้”

ในกลุ่มทหารมีหลายคนเป็นทหารใหม่ของกองกำลังป้องกันตนเอง พวกเขาเป็นคนที่ไม่รู้หนังสือที่เพิ่งได้หัดอ่านเขียนไม่นาน โดยพื้นฐานแล้วจึงไม่เข้าใจเรื่องการเข้ารหัสและปัญหาทางเทคนิคที่ซับซ้อนพวกนี้ เพียงแค่ฟังมาแล้วตื่นเต้นตามเท่านั้นเอง

แต่โฮปกลับเงยบงก หันไปมองทางพวกผู้นำสูงสุดที่เดินหายเข้าไปในอาคาร ดวงตาฉายแววกังวล

ในเวลาเดียวกันสถานีอวกาศขนาดมหึมาค่อย ๆ เคลื่อนผ่านรอบดาวกลอเรีย มันมีพื้นที่เกือบสองร้อยตารางกิโลเมตร มีอาวุธยุทโธปกรณ์และปัจจัยอื่น ๆ ครบครัน ปัจจัยเสริมนี้เกือบเทียบเท่าฐานสำรองของแมงเหมีนเลยก็ว่าได้ ที่ชวนขนหัวลุกที่สุดก็คือเจ้าอสูรกายยักษ์ที่มีระบบขับเคลื่อนของตัวเอง สามารถเดินทางเคลื่อนที่ได้เหมือนยานสตาร์ชิปและยานกล!

สิ่งที่คล้ายฐานทัพอวกาศนี้เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้ายังเป็นของโจรสลัดกองกำลังอิสระ แต่ตอนนี้ตกเป็นของหลินจิ้งเหิงแล้ว

หลินจิ้งเหิงใช้กองกำลังขนาดเล็กปลอมเป็นพวกลักลอบค้าสินค้าเถื่อนระหว่างดาว แสร้งทำเป็นร่อนเร่มาจนถึงที่นี่ จนเจอแพะอ้วนที่เหมือนสถานีอวกาศนี้เข้า จึงคิดจะจับปลาในน้ำชุ่นลอบเข้าไปปล้นชิง...ผู้ลักลอบค้าของเถื่อนรับบทโดยคุณฟังพอน ซึ่งแสดงได้เป็นตัวเองมาก พอ “ถูกจับ” ในกลุ่มโจรสลัดก็มีบางคนที่เคยไปตลาดมืดนอกเขตและจำพ่อค้าของเถื่อนเจ้าเก่าจอมเจ้าเล่ห์คนนี้ได้

ฟังพอนได้ทีสนองให้ตามประสงค์ทันที แสร้งใส่สีตีไข่สร้างภาพว่าตัวเองเป็นนักเลงเก่าที่กำลังหาหนทางเอาตัวรอดในช่วงเวลายากลำบาก

กองกำลังอิสระกลุ่มนี้เดิมก็มีแผนจะเปิดตลาด “ฟิน” ในดาราจักรที่ 8 อยู่แล้ว แต่ติดอยู่ที่พวกเขาไม่คุ้นเคยพื้นที่ ทุกครั้งที่มาก็ถูกไล่ล่าจับกุมโดยกองกำลังป้องกันตนเองของดาราจักรที่ 8 กำลังปวดหัวกับเรื่องนี้และอยากหาเงื้อมมือมาร่วมมือกันในการหลอกลวงพอดี ตอนนี้อยู่ๆก็ “ได้มาโดยไม่ต้องลงแรง” จึงคิดจะเอาไว้ใช้งานทันที

ดังนั้นพวกฟังพอนจึงแฝงตัวเข้าไปในสถานีอวกาศสำเร็จ จากนั้นก็ลงมือตัดไฟฟ้าของศูนย์บัญชาการสถานีอวกาศทันที เปิดประตูหลังของสถานีรับส่งยาน ขณะเดียวกันยังใช้อุปกรณ์รบกวนสัญญาณที่ลู่ไปถึงโลกเลียนแบบมาจากของสมาคมดิสโทเปีย ทำการรบกวนเครือข่ายภายในของสถานีอวกาศ ทำให้ระบบกล้องสังเกตการณ์ถูกบดบังชั่วคราว กว่าสถานีอวกาศซึ่งไม่เฉลียวใจจะรู้ตัว โครงข่ายประสาทของเฮฟวิทรีก็ครอบคลุมคลังเก็บยานทั้งหมดแล้ว และอาวุธที่เพียบพร้อมทั้งหลายก็กลายเป็นยันต์เร่งตาย

หลินจิ้งเหิงเข้าควบคุมสถานีอวกาศทั้งหมดโดยไม่ต้องเสียกระสุนแม้แต่นัดเดียว

พวกเขาอยู่ในสถานีอวกาศถูกทหารกลควบคุมตัว หลินจิ้งเหิงลงมาจากเฮฟวิทรี พร้อมกับเลขาฯจ้านหลูในร่างมนุษย์ติดสอยห้อยตามอยู่ข้างหลัง สิ่งแรกที่เขาทำคือให้ฟังพอนหยุดการทำงานระบบขับเคลื่อนของสถานีอวกาศ... ในช่วงเวลาที่ทรัพยากรและปัจจัยต่าง ๆ ขาดแคลน แม้แต่นายพลหลินซึ่งเกิดมาเป็นนายน้อยก็ยังติดเชือกมัดความยากจน เริ่มทนเห็นการใช้พลังงานอย่างสิ้นเปลืองแบบนี้ไม่ได้

“รูปแบบการก่อสร้างสถานีรับส่งยาน รางโคจร ข้อมูลจำเพาะเกี่ยวกับรหัสเข้าออก แม้แต่แบบจำลองการจัดเก็บพลังงาน มีความสอดคล้องกับมาตรฐานของคณะกรรมการการทหารของสมาพันธ์มาก” จ้านหลูรายงาน “แทบจะเรียกได้ว่าเข้มงวด ซึ่งหมายความว่าตัวสถานีอวกาศและอุปกรณ์ทางการทหารทั้งหมดนี้มีการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก”

หลินจิ้งเหิง “ครบชุดเลยเหรอ รวยจริง ๆ”

ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้สถานีและอุปกรณ์ทางการทหารครบชุดแบบนี้

อย่างน้อย ๆ ก่อนที่ระบบโรงงานสรรพาวุธทหารของดาราจักรที่ 8 จะสร้างเสร็จสมบูรณ์ ฐานทัพบนดาวประกายพริกกี่ไม่สอดคล้องกับยานกลที่ยึดมาจากที่อื่นเลย ต้องอาศัยลู่วิ่งนำทีมวิศวกรของเขามาหยิบนั่นผสมนี้ทำ “อะแด็ปเตอร์” ออกมาก่อน

หลินจิ้งเหิงเงียบไปครู่หนึ่ง “ถ้านี่ก็เป็นกองกำลังอิสระ นายรู้สึกถึงความแตกต่างมั๊ย”

จ้านหลู “ครับ มาสเตอร์ ตามข้อมูลที่บ้านทักไว้ จุดเด่นของยานกลติดอาวุธของกองกำลังอิสระมีขนาดเล็กและกระจัดกระจาย แม้พวกเขาจะกระตือรือร้นในการทดลองสิ่งใหม่ แต่จำเป็นต้องบอกว่าดูเหมือนเงินทุนของพวกเขาจะไม่เพียงพอ”

“นี่ก็เหมือนกับว่าผู้สนับสนุนทางการเงินของพวกเขาที่อยู่ไกลถึงสมาพันธ์เดินทางมาดาราจักรที่ 8 ด้วยตัวเอง ขนทรัพย์สินเงินทองมากมายมาให้พวกเขาปล้นอย่างงั้นสินะ” หลินจิ้งเหิงกวาดตามองสถานีอวกาศกลางพิมพ์ “ดาราจักรที่ 8 ทำกำไรให้หรือไง แปลกๆอยู่ เพราะอะไรกันนะ”

“ท่านนายพล เก็บกวาดพวกเซลยในสถานีอวกาศเรียบร้อยแล้ว กำลังจะเปิดการสื่อสารระยะไกลกับฐานที่ดาวประกายพริก...”

ทันใดนั้นจ้านหลูร้องเตือน “ระวัง!”

อยู่ๆ แวตตาที่เดิมซึ่มซาของเซลยหลายคนซึ่งถูกทหารกลคุมตัวก็เปลี่ยนไป พวกเขาสลัดหลุดจากแขนทหารกล สีหน้าดูร้าย พุ่งเข้าไปใส่หลินจิ้งเหิงอย่างดุเดือด

ทั้งที่แขนทหารกลกับเชือกที่มัดแข็งแรงเกินกว่าระดับพลังสูงสุดของมนุษย์หลายเท่า แต่เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้ถูกฝังชิปประหลาดไว้ในร่างกาย สูญสิ้นความรู้สึกเจ็บปวดโดยสิ้นเชิง เนื่องจากใช้แรงมากเกินไป ไหล่และแขนของพวกเขาจึงบิดเบี้ยวผิดธรรมชาติ ระหว่างที่ขัดขึ้นดินรน กระดุกก็ยิ่งหักเพิ่มอีกหลายจุด แต่พวกเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลยแม้แต่น้อย

ทหารกลไล่ตามมาทันที ส่วนองครักษ์ของหลินจิ้งเหิงก็ตอบสนองอย่างรวดเร็ว ปืนเลเซอร์และกระสุนไมโครไดนาไมต์ยิงกราดออกไป ร่างของพวกเซลยเหมือนแดงไม้ที่ถูกทุบด้วยวัตตุนหนัก เลือดเนื้อกระจัดกระจาย

แหกเหลี่ยม

แต่ทั้งที่หน้าอกถูกระเบิดจนเห็นซี่โครงโผล่ออกมา ก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาชะลอการโจมตี ยังคงพุ่งเข้ามาด้วยนัยน์ตาแดงก่ำ!

หลินจิ้งเหิงยื่นเอามือโพล่หลังไม่ขยับ องค์กรรักษาขังกายเขาอิงไปที่ขาของเชลยประหลาดพวกนี้ พวกเขาล้มระเนระนาด แต่กลับเหมือนนอนรื้อยาที่ตายแล้วตัวก็ยังไม่แข็ง ยังคงคืบคลานไปข้างหน้า ทั้งรอยเลือดเป็นทางยาวบนพื้น เห็นแล้วชวนให้สะท้านวาบไปทั้งสันหลัง

คนที่ทันทายาทที่สุดคลานมาเกือบถึงเท้าหลินจิ้งเหิง ขณะเหยียดแขนที่เป็นกระดูกขาทั้งสองข้างออกมาจนใกล้จะแตะหัวรองเท้าของเขา กระสุนไม้โครโตนาไม่ตันทันหนึ่งก็ยิงทะลุลำคอ ชีบกระเด็นหลุดออกมา คนคนนั้นล้มอย่างแรงแล้วแน่นิ่งไป

เลือดกระเซ็นและแขนเลือดของหลินจิ้งเหิง ทั้งครบสีแดงไว้ที่หลังมือ *เพราะห็นองเลือด* อยู่ๆ หลินจิ้งเหิงก็นึกถึงคำนี้ เขาปาดมันออกอย่างส่งๆ ไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ ต่อสถานการณ์บูบับที่เหมือนนรกบนดินนี้ เดินไปข้างหน้าพลางสั่งการ “หลังจากกู้การสื่อสารระยะไกลได้แล้ว บอกทูเลนว่า...”

ยังพูดไม่จบ คำขอติดต่อสื่อสารจากดาวประกายพริกก็ส่งตรงมาถึงเทอร์มินัลส่วนตัวของเขา หลินจิ้งเหิงประหลาดใจเล็กน้อย...ผู้นำสูงสุดเอ็ดเวิร์ดกับทีมเฉพาะกาลของเขาอยู่กันพร้อมหน้า ทุกคนมองเขาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดผ่านสัญญาณระยะไกลที่ไม่ค่อยเสถียร

“ท่านนายพล” ทูเลนพูด “สองชั่วโมงก่อน ทีมของอาจารย์ลู่ออกรหัสไฟล์ลับของสมาคมดิสโทเปียได้แล้ว คุณจำเป็นต้องดูคลิปนี้”

รอยเลือดบนหลังมือหลินจิ้งเหิงยังเซ็ดออกไม่หมด ผิวของเขาค่อนข้างขาวซีดเนื่องจากทำงานอยู่ในอวกาศมานานปี พอเบือนคราบเลือดจึงดูเหมือนอยู่ๆ ก็มีกลีบดอกไม้ที่เป็นลางร้ายโผล่ขึ้นมา

ภาพผู้หญิงนัยน์ตาสีเทาลอยอยู่เหนือเทอร์มินัลส่วนตัวบนข้อมือเขา สะท้อนรับกับรอยเลือด เธอดูแปลกหน้า แต่ก็คุ้นเคยเหลือเกิน หลินจิ้งเหิงอึ้งไปชั่วขณะ ลมหายใจราวกับขาดหัวไป

“นั่นคือลอร่า กอรั้ตอน ผู้รับผิ้ดชอบ ‘TDGEC’ แห่งสถับันวิจััยที่หนึ่ง ตั้งแต่สำเร้จการศัึกษามาจนถึงทุกวันนี้ ฉันได้ทำงานรับใช้สวณอึ้เดินมาเก็อบหนึ่งร้อยปีแล้ว ที่วันนี้ฉันบันทึกคลิบบนี้ไว้ ก็เพ็้ต้องการบอกความจริงเก็ยกับสวณอึ้เดินแก่พวกคุณ...มันคือสั้ตว์ประหลาดขั้มยุคที่เข้เม็อบกลั้นความโกรธแค้น ความวิตกกังวล ความเจ็บปวด และความเขลา มันไม่เคยปล่อยให้ใครยอมพายแพ้ตั้งแต่จุดเร้มีต้้น และมันสามารถนระยะเวลาในการศัึกษาขั้นพื้นฐานจากยี่สิบปีเหลือเพ็ยหนึ่งเด็อน มันคือสวรรัคของมวลมนุษยัที่สร้างขั้นโดยนั้มีมนุษยั

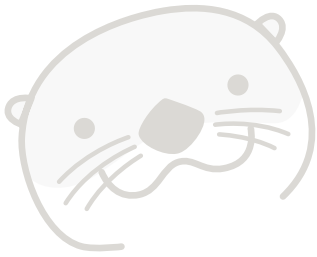
“ทุกคนต่างก็เคยสงสั้ยในสวณอึ้เดิน นับตั้งแต่ก่อตั้งสมัพันธ์จนถึงปัจจุบัน ประเด็นที่เป็นปัญหามาอย่างยาวนานก็คือเรื่งที่ว่าเราสามารถคั้มครองความเป็นสวณตัวในสวณอึ้เดินได้หรือไม่ เราทุกคนต่างมีสามัญสำนึกหากมีระบบหนึ่งที่สามารถตรวจจั้บอารมณัต่าง ๆ ของคุณและความผันผวนของฮอรั้โมนคุณ ก็หมายความว่าเวลาอยู่ต่อนั้มัน เรากั้จะไม่เหลือความลับใด ๆ เลยใช้หรือไม่ ความคิดจิ้ใจของเราจะยังคงเป็นของเราหรือไม่ และเจตจำนงเสรีของเราจะยังมีอยู่หรือไม่ ต่อกมาเม็อเรากั้เคยกับสวณอึ้เดินแล้วเรากั้ได้แก้ปัญหาทังสองนี้ ประการแรก อุดมการณัทางสังคมได้หันมาสนับสนุนแนวคิด้ที่ว่า ‘ไม่มีเรื่งใดที่บอกให้ใครรู้ไม่ได้’ การแสดงออกอย่างตรงไปตรงมากลายเป็นคุณธรรมใหม่ และการแสวงหาความเป็นสวณตัวมากเกินไปกลายเป็นพวกอนูรักษณิยม ประการต่อกมา เราม็กกฎหมายและการกั้กั้บดูแลที่เข้มงวด ทุกอย่างในสวณอึ้เดินมีขั้นเพ็้สวัสดิภาพของมนุษยชาติและไม่ได้แทรกแซงเจตจำนงเสรีของเราเลยแม้แต่น้อย ถูกหรือไม่”

สีหน้าของเธอสงบหนึ่ง และคำพูดของเธอก็ชัดเจน จนดูขัดแย้งกับภาพกายในยานที่กั้ลั้ระเบิดอย่างต่อน็องและคนบนยานที่แตกตึ้นสนลน เพราะความหวาดกลัวอย่างชัดเจน ไฟลั้ญญานเด็อนในยานทำให้ใบหน้าเธอดี้วมีดเด็้วสว่าง

“ถ้าเรายังพอม็เจตจำนงเสรีอยู่ ทำไมเรถึงเชื่อเรื่งรั้สัระเหล่านั้ อยู่อึ้ก

“ถ้าเรายังพอม็เจตจำนงเสรีอยู่ ทำไมเรถึงได้หลงลั้มว่า...ความ

โกรธแค้น ความวิตกกังวล ความเจ็บปวด และความเขลา ไม่ใช่ข้อบกพร่อง
ที่มนุษย์ต้องเอาชนะ เพราะนั่นคือธรรมชาติที่แท้จริงของจิตวิญญาณของ
มนุษย์ สิ่งเลวร้ายน่าเกลียดเหล่านั้นที่อยู่ในใจพวกคุณ สิ่งที่ยากสลัดทิ้งไป
ใจแทบขาด ก็คือเจตจำนงเสรีของตัวเอง!”

ทดลองอ่าน